

Jamsai

ทดลองอ่าน
ป๊ารอหน้า...

ป๊าเพียดอ้อค่อน
Wishing You
ด้วยรักและปรารถนา

ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

อุณหญมิปทิตี

กาลเวลาคิดอะไรไม่ออกอีกเลย สมองเธอโง่เหมือนกล่องที่ว่างเปล่า เลือด
ในกายแล่นพล่าน ลมหายใจขาดห้วงไปยาวนานราวกับว่าจะขาดใจตายเสียให้ได้
เมื่อจูบของเขาซบลงที่ลำคอระหงเรื้อยมาจนถึงเนินอก กระตุ่มเสื้อทุกเม็ดถูกปลด
จนหมดด้วยน้ำมือของเขา...ตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่ทราบ แต่นาทีเดียวกันนั้นเมื่อไเอเย็น
จากแอร์สัมผัสร่างกายอันไร้เสื้อผ้าอาภรณ์...

...เธอก็สะดุ้งตื่นจากนิทรา

ฝัน!

เธอฝันไป...

ร่างบางผุดลุกจากเตียง มองผ่านความมืดไปรอบๆ พบว่าทุกอย่างว่างเปล่า
มีเพียงเสียงลมหายใจหอบกระชั้นของเธอที่ดังแผ่วๆ คลอกับเสียงทำงานของแอร์
ทุกอย่างว่างเปล่า...เว้นแต่สมองของเธอที่เต็มไปด้วยภาพลึบแปดบวก

ปรารถนา... เพียงแค่คุณ พูด Wishing You ด้วยรัก... และปรารถนา อนุภุมิปกติ เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2587-1

ภาพประกอบ Lane V. Erickson / Shutterstock.com
Ulada / Shutterstock.com
mongione / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 299 บาท

พืชม้วน

กระดาษณอบสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

'Wishing You ด้วยรัก... และปรารถนา' เป็นหนังสือชุดที่เกิดขึ้นจากการคุยกันของนักเขียนทั้งสามท่านนั่นคือนัทธิดา (นัธ), อุณหภูมิกปติ และ tiara ว่าอยากจะเขียนนิยายรักสนุกๆ คอมมิดี้กันขึ้นมาสักเรื่อง และในช่วงที่คุยกันก็มีกระแสเล่าลือกันถึง 'พระตรีมูรติ' ว่าใครไปขอคู่มักจะได้คู่ตามที่ขอนักเขียนทั้งสามท่านจึงเกิดไอเดียร่างพล็อตจนกลายมาเป็นหนังสือทั้งสามเล่มในชุดนี้ได้แก่

ปรารถนา... คุณอีกสักครั้ง โดย นัทธิดา (นัธ)

ปรารถนา... ให้เป็นคุณ โดย tiara

ปรารถนา... เพียงแค่คุณ โดย อุณหภูมิกปติ

ซึ่งหนังสือทั้งสามเล่มสามารถอ่านแยกกันได้ค่ะ แต่ถ้าอ่านครบทุกเล่มก็จะยิ่งฟิน เลิฟการ์นต์!

สำหรับ 'ปรารถนา... เพียงแค่คุณ' เป็นเรื่องราวของ 'กาลเวลา' บล็อกเกอร์สาวเจ้าของเพจ 'ท่องไปกับกาลเวลา' ซึ่งชีวิตได้โคจรมาพบกับ 'แดนนี่ เฉิน' เจ้าของธุรกิจเรือสำราญหายากมาเพียงฮ่องกง แต่เพียงเจอกันครั้งแรกเธอกับเขาก็เป็นอันต้องมีปากเสียงกันเพราะ 'พริมา' นางเอกสาวที่เป็นคู่ขาของเขา แล้วกาลเวลาก็มีเหตุเข้าไปพัวพันกับเขาอยู่เรื่อยๆ กระทั่งเกิดคดีฆาตกรรมบนเรือสำราญขึ้น แนนอนว่าแดนนี่ต้องการตัวเธอไปเป็นพยานให้เขา ซึ่งนั่นทำให้ชีวิตของเธอไม่สงบสุขอีกต่อไป!

กาลเวลาจะเป็นพยานให้แดนนี่หรือไม่ เขาจะใช้ฆาตกรตัวจริงหรือเปล่า แล้วเรื่องราวของเธอและเขาจะเป็นเช่นไร เปิดไปติดตามกันเลยละ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

สวัสดิ์นักอ่านทุกท่านนะคะ ชื่อเบนซ์ค่ะ บ้านเกิดอยู่จังหวัดอุดรธานี สำเร็จการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนอุดรดิตถ์ดรุณี ระดับมัธยมปลายจากโรงเรียนอุดรดิตถ์ และระดับปริญญาตรี จากมหาวิทยาลัยบูรพา คณะศึกษาศาสตร์ สาขาการสอนวิชาภาษาไทย อาชีพหลักเป็นข้าราชการครู สอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนแห่งหนึ่งสังกัด สพม. แต่รักในงานเขียนมาก เริ่มเขียนนิยายเล่นๆ มาหลายปี (มากกว่าสิบปี) แต่เขียนจริงจังและได้ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี 2559 เป็นครั้งแรกที่ไม่มีวันล้มเลยคะ

เช่นเดิมค่ะที่ต้องพูดประโยคนี้ หากท่านที่ถือหนังสืออยู่ในมือขณะนี้ เคยอ่านผลงานของอุณหภูมิกติมาบ้างแล้วก็คงจะทราบว่าที่มาของนามปากกานี้คืออะไร แต่หากท่านไม่ทราบก็ไม่เป็นไรคะ มันไม่สำคัญเท่ากับว่าคำคำนี้นั้นดีต่อใจแค่ไหน เพราะอุณหภูมิกติก็คือความไม่ร้อนไม่หนาว อากาศกำลังดี ขอให้ทุกท่านนึกถึงทุ่งหญ้าเขียวขจีและลมรำเพยพัดพลิ้วนะคะ

อุณหภูมิกติ

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ

สายหมอกขาวโพลนท่ามกลางหุบเขาอันสูงตระหง่านโอบอุ้มฉันไว้
พลันให้คิดถึงนิทานคลาสสิกที่พ่อเคยเล่าให้ฟังตอนเป็นเด็ก

แจ็คผู้ฆ่ายักษ์

และนั่นคือแจ็คที่ปีนต้นถั่วจนมาพบกับสรวงสวรรค์ ทว่าดันเพลิดเพลิน
ไปหน่อยจึงลืมนึกเสียสันทว่าต้องรีบหาไขไก่ทองคำให้เจอก่อนเจ้ายักษ์จอมโหด
จะมาพบเข้า แน่نون...หากนี่เป็นเรื่องจริง ฉันคงตายแน่ๆ เพราะ
มัวหลงใหลกับภาพตรงหน้าจนลืมนึกทุกสิ่ง โชคดีที่ไม่ใช่เรื่องจริงและ
ตรงนี้ไม่มียักษ์สักตัว

ก่อนกลับฉันบอกลาครอบครัวเชื้อสายยูนนานเจ้าของโฮมสเตย์
อันแสนอบอุ่น โดยไม่ได้อะไรติดมือกลับบ้านอีกตามเคย (โดยเฉพาะ
ไขไก่ทองคำ) มีเพียงสิ่งเดียวที่ได้คือความทรงจำที่ฝังแน่นในจิตวิญญาณ
ของฉันและมันจะคงอยู่ไปตลอดกาล

หากคุณต้องการมีจิตวิญญาณเดียวกันกับฉัน

...ที่นั่นรอคุณอยู่ค่ะ

ดอยผาตั้ง จังหวัดเชียงราย

และเช่นเคย... ทุกครั้งที่ฉันหลับตาลงในคำคืนอันเจียบสัดของห้องชุด ขนาดสี่สิบตารางเมตรใจกลางเมืองหลวงของประเทศไทย เสี่ยงจากพงไพร เรียกฉัน รอคอยให้ฉันตื่นและออกเดินทางอีกครั้ง

กาลเวลาวาดนิ้วพิมพ์ประโยคสุดท้าย ก่อนรอยยิ้มอันแสนเหนื่อยล้า จะปรากฏบนใบหน้า

"เสร็จสักที"

เธอชูแขนทั้งสองข้างขึ้นสุดแขน บิดกายที่เมื่อยขบจากการนั่งหลังขด หลังแข็งมาทั้งวัน

ไม่ใช่สิ! ไม่ใช่ทั้งวัน แต่ต้องเป็น 'ทั้งวันทั้งคืน' ต่างหาก

หญิงสาวมองดูนาฬิกาบนหน้าจอบอร์ดคอมพิวเตอร์พกพาแล้วได้แต่ปล่อย ลมหายใจออกมายาวเหยียด

07.35 น.

เธอลากนิ้วกดบันทึกไฟล์งานแล้วพาร่างอันอิดโรยไปที่เตียง ล้มลงแล้ว กลับไปรากับปิดสวิตช์ไฟ

กาลเวลาเป็นหญิงสาววัยยี่สิบหกปีที่ไม่รู้ว่โชคดีหรือโชคร้ายกันแน่ เพราะหลังจากเรียนจบปริญญาตรีเธอก็มีรายได้เป็นกอบเป็นกำจากการเป็น บล็อกเกอร์ด้านท่องเที่ยว มีอาชีพเขียนบทความนำเที่ยวลงแฟนเพจบุ๊ก ของตัวเอง

'ท่องเที่ยวไปกับกาลเวลา'

คือพจนานำเที่ยวที่มียอดผู้ติดตามถึงหนึ่งแสนสองหมื่นคน เริ่มแรกนั้น กาลเวลาแค่ทำเอาสนุกตามนิสัยคนชอบเที่ยวป่าเขาลำเนาไพร แต่เพราะ

วิธีการนำเสนอ ส่วนการเล่าเรื่องของเธอก็โอเคแล้วแต่ดันไปถูกอกถูกใจคนในโลกโซเชียลจนมีการกดติดตามพุ่งสูงขึ้นจนตะลึงและดูเหมือนว่าจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

แฟนเพลงมีสปอนเซอร์ติดต่อเข้ามา ทั้งที่พัก ทัวร์ท่องเที่ยว หรือแม้แต่สินค้าที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้อง งานสนุกๆ จึงกลายเป็นงานที่เริ่ม 'ไม่สนุก' และเหนื่อยมากสำหรับเธอเพราะต้องส่งงานให้ได้ตามที่ลูกค้าต้องการและมีเวลามาเป็นเจอนโซ

'ท่องไปกับกาลเวลา' จึงกลายเป็น 'ท่องไปไม่รู้เวลาเวลา' เมื่อเธอเรียกมันกลับหลัง

ตั่งตั่งตั่ง ตั่งตั่งตั่ง ตั่งตั่งตั่ง

เสียงไลน์ดังขึ้นติดกันหลายหนทำให้คนที่เพิ่งล้มตัวหลับไปได้ไม่ถึงห้านาทีต้องปรือตาขึ้นมา เธอคว้าโทรศัพท์มากดดูด้วยตาที่ลืมได้เพียงข้างเดียว

'เกียงคนดี'

"ไอ้บ้าเกียง ไม่รู้เวลาลำเลาเลยนะแก" เธอบ่นรุ่มนึ่งตามคำที่เธอใช้เรียกชื่อเพจกลับหลัง เกียงศักดิ์คือหนึ่งในทีมงานของเธอ ชายหนุ่มเป็นรุ่มนึ่งในมหาวิทยาลัย ความจริงก็เป็นญาติสนิทด้วยนั่นแหละ แต่ช่วงนี้เธอไม่อยากนับญาติกับมัน

แต่จำต้องคบมันไว้ก่อนเพราะผลประโยชน์ล้วนๆ

เกียงศักดิ์มีความสามารถด้านไอทีระดับแชมป์เยาวชนประเทศไทย เธอจึงชักชวนให้มาดูแลเพจร่วมกัน ทุกโปรเจกต์ที่เธอทำจะถูกส่งต่อให้เกียงศักดิ์ช่วยทำอาร์ตเวิร์กให้ รวมถึงเป็นหนึ่งในแอดมินที่ช่วยดูแลลูกเพจจำนวนแสนกว่าคนได้เป็นอย่างดี

หลังๆ มากาลเวลาเริ่มไม่แน่ใจว่าใครเป็นเจ้าของเพลงกันแน่ เพราะ
หมอนั้นวางตัวปานประหนึ่งว่าตัวเองคือผู้ก่อตั้งและเธอเป็นแค่ลูกจ้างประจำ

เกียงคนดี : เขียนงานเสร็จหรือยัง

เกียงคนดี : เก้าโมงลูกค้าขอดู

เกียงคนดี : รีบส่งมาที่เมลผมตอนนี้เลยนะจ๊ะ

เกียงคนดี : เก้าโมงตรงผมมีธุระ

และ

เกียงคนดี : อ่านแล้วตอบด้วย

"ไอ้บ้าเกียง อยากมีเรื่องนักไฉยย่ะ"

กาลเวลาก่นด่ากับโทรศัพท์ แต่ว่าอีกฝ่ายยังคงขยันส่งข้อความ
มาอย่างต่อเนื่อง เรียกได้ว่าถ้าเธอไม่ตอบมันก็ไม่หยุด และแน่นอนว่า
หมอนั้นจะโทรมาจิกเธอให้ลุกมาตอบจนได้

เธอรักทุกสิ่ง เธอรักทุกอย่าง แต่มีสิ่งหนึ่งที่เธอไม่เคย เธอไม่เคย
ไม่เคยจะรักฉัน ทั้งๆ ที่ฉันนั้นรักเธอ ไม่เคยจะมองฉัน ทั้งๆ ที่ฉันนั้น
มองเธอ ไม่เคยจะสนใจว่ามีใครใกล้ๆ เธอ

เสียงเรียกเข้าเพลงโดยปราศจากฉันของ WHATFALSE ดังขึ้น
กาลเวลาเห็นเบอร์บนหน้าจอโทรศัพท์แล้วต้องทิ้งศีรษะลงบนหมอน
อยากกรีดร้องให้ลั่นห้องด้วยความอัดอั้น แต่ที่ทำได้คือกดรับสายแล้ว
กรอกเสียงลงไป

"ไอ้เกียง ถ้าแกอยู่ตรงนี้นั้นจะฆ่าแก"

"แต่เพราะผมไม่ได้อยู่ตรงนั้น ผมเลยไม่กลัว"

คุณ!

กาลเวลาลอยพัดพัดหัวเสีย อยากตัดล้นลูกพี่ลูกน้องผู้ไม่ให้มีสิทธิ์
พูดอะไรอีกเพราะวิเคราะห์ดูแล้วหมอนั้นดีทุกอย่าง เสียแค่ปากอย่างเดียว
ถ้าเกรียงศักดิ์ไม่มีปากโลกคงน่าอยู่ขึ้นมากเลย

"ฉันเพิ่งทำงานเสร็จเมื่อไม่กี่วันมานี้ ว่างมาก ตาจะลึบไม่ขึ้นอยู่แล้ว"

"เจ้เว เจ้ต้องอดทนมากกว่านี้นะ รีบเปิดคอมฯ แล้วส่งงานนั้น
มาให้ผมเดี๋ยวนี้เลย เร็ว! ลูกค้ารออยู่"

"ไอ้เกียง แกลืมหือใจซะว่าฉัน กาลเวลา ทำงานตามความพอใจ
ไม่พอใจก็ไม่ว่า"

"ลืม เพราะว่าเจ้เองนั่นแหละที่ทำให้เป็นแบบนี้ ลูกค้ารอตรวจงานอยู่
ถ้าเจ้ให้เขารอนาน เขาเกิดยกเลิกสπονเซอร์ขึ้นมาจะทำไง เพจต้องกลับ
ไปจนเหมือนเดิม เจ้จะแห้งเหี่ยวไม่มีเงินเที่ยวไหนอีก พอไม่มีเงินเที่ยว
เพจก็ว่างเปล่า พอเพจว่างเปล่า...ลูกเพจก็หนีหายไปหมด สุดท้ายเพจ
ท่องเที่ยวอันเลื่องชื่อก็จะกลายเป็นเพจร้าง แล้วก็..."

"พอๆ เลิกโยงได้ละ ถ้าแค่ฉันส่งงานเข้าไปสามสี่ชั่วโมงโลกจะ
ถล่มทลายขนาดนั้นล่ะก็ ฉันจะส่งให้แกเดี๋ยวนี้เลย" กาลเวลาลุกจากที่นอน
ก้าวเดียวก็ถึงโต๊ะทำงาน เธอเปิดคอมพิวเตอร์พกพาแล้วค้นหาไฟล์งาน
เพื่อส่งให้เพื่อนร่วมงานหรืออาจเป็นเจ้านายเธอไปแล้วตอนนี้

ทว่า...พอเปิดกล่องจดหมายเธอก็ต้องพบกับเมลฉบับที่ทำให้เธอ
ต้องสอออกมา

"ไอ้เกียง ฉันกับแก...ขาดกัน"

บทที่ 1

งานเก่ายังไม่ทันเสร็จเกรียงศักดิ์ก็รับงานใหม่ให้เธอโดยไม่ถามสุขภาพ
สักคำ

"บริษัทแวนตากันแดดส่งงานมาให้รีว อยากรู้งานแอดเวนเจอร์
มากๆ ประมาณว่าเจตจำทำแต่อะไรแบบนี้ ผมคิดดูแล้วเพลงเราไปทะเล
มาทั่วทุกจังหวัดแล้ว กิจกรรมก็เต็มๆ นั่งเรือ ชมเกาะ อาบแดด น้าเปื้อ
จำใจไม่สมกับเป็นเพลงของคนคุณลุง"

"ใช่! จั๊นแกก็ไปบ้างสิ"

"โอ้! เจ้ ลูกเพลงเป็นแสนกว่าคนนั้นก็ลูกเพลงเจ้ทั้งนั้น เจ้เป็นลายเซ็น
ของเพลงไปแล้ว ใครก็แทนไม่ได้"

"ไม่มีใครมาแทนฉันได้ แต่ฉันหาคนมาแทนก็ได้ ฉันไล่แกออก"

"ไม่ออก"

"อ้อเกียง" กาลเวลาแทบกรีดไล่โทรศัพท์ให้ความหน้าด้านหน้าทนของ
น้องชาย

"ผมรู้ว่าเจ้เหนื่อย ทำไมเจ้ไม่รีบตกลงรับงานนี้แล้วไปนอนซะละ"

กาลเวลาอยากร้องให้ เธอเหนื่อยและอยากพักสักเดือนแบบไม่ต้อง

ไปไหน ไม่ต้องทำอะไร จริงอยู่ว่าการได้ไปเที่ยวเป็นความสุขของใครหลายคน และยังมีคนอื่นอีกมากมายอีกจนาเธอ แต่ลองคิดว่าถ้าต้องเดินทางตลอดเวลาแบบสัปดาห์พักสามวันแล้วไปต่ออีกสัปดาห์มาเป็นปีๆ จนเธอเกือบลืมนแล้วว่าละครหลังข่าวหน้าตาเป็นอย่างไร ร้านอาหารร้านโปรดเลิกขายไปแล้วหรือยังขายอยู่ เพื่อนในกลุ่มแต่งงานไปสามคนแล้วในปีนี้และเธอไม่เคยได้ไปร่วมงาน แบบนี้ต่อให้จ้างเป็นล้านก็ไม่ไป เธอไม่ไหวแล้วเหมือนกัน

"ค่าจ้างสองแสน"

"ที่ไหน เมื่อไหร่"

ปลายสายเงียบไป แต่กาลเวลาเดาออกว่าหมอนั่นคงอยากจะพูดว่า 'รู้ๆ พูดเรื่องเงินตั้งแต่แรกก็จบ' และเธอก็รู้ด้วยว่าต่อให้เกรียงศักดิ์อยากพูดแค่ไหน เขาก็จะไม่พูดอะไรให้ระคายหูเธอตอนนี้

กาลเวลาลอยมรับว่าเรื่องเงินทำให้เธอตาโต ถ้าทริบของเกรียงศักดิ์ไม่โหดร้ายเกินไป และเงินสองแสนคุ้มกับค่าเหนื่อยเธอก็จะทบทวนดูอีกที แต่ถ้าไม่...

"ทริปล่องเรือสำราญไทย-ฮ่องกง เจ็ดวัน"

"เอาเบอร์โทรลูกค้ามา ฉันจะโทรยกเลิกเอง"

"ไม่ได้นะเจ๊เว ถ้าพลาดงานนี้ไปผมต้องตายแน่ๆ นันทน์บอกให้ผมหาเงินค่าสินสอดให้ได้ก่อนสิ้นปีนี้ อีกสองเดือนจะสิ้นปีแล้วยังขาดอีกหลายแสนเลย"

กาลเวลาแทบน้ำตาาร่วง ซาบซึ้งในความรักของเกรียงศักดิ์ที่มีต่อแฟนสาวอย่างนั้นหรือ เปล่าเลย เธอแค่อยากร้องไห้เพราะสงสารตัวเองมากกว่า ล่องเรือสำราญ...แค่คิดก็เมาเรือแล้ว

แต่ถึงแม้ว่าเธออยากเทงานนี้มากเพียงใด สุดท้ายตกปายมากาลเวลาก็จำต้องลุกขึ้นมาจดสิ่งของที่ต้องใช้สำหรับการเดินทางและพบว่ามิของต้อง

ซื้อใหม่หลายอย่าง ทั้งรองเท้าผ้าใบใหม่แทนคู่เก่าที่ขาดเพราะดันลื่นล้ม ตอนเดินป่าและของใช้ส่วนตัวอีกเล็กน้อย

คอนโดมิเนียมของเธอติดรถไฟฟ้า BTS หญิงสาวจึงใช้เวลาไม่นานก็มาถึงห้างเซ็นทรัลเวิลด์

ครั้งนี้นับเป็นครั้งแรกที่ไอน์จากห้างสรรพสินค้าทำให้เธอรู้สึกดี หรืออาจเป็นเพราะซานไม้มุกยี่ห้อดังที่เธอมานะอุตสาหายืนต่อแถวยาวเหยียดเกือบสี่สิบนาทีเพื่อให้ได้มาครอบครอง อะไรรักแล้วแต่... ทว่ามันชดเชยความเหน็ดเหนื่อยจากการขึ้นดอยที่เขียงรายได้ดีขึ้นได้

กาลเวลาซื้อของเสร็จตอนเย็นย่ำพอดี แต่เพราะยังเหลือเวลาอีกหลายชั่วโมงกว่าห้างจะปิดทำให้คนเมืองที่มีชีวิตอยู่ตามป่าเขาลำเนาไพรเป็นส่วนมากโอ้อ้อไม่ยอมกลับ กระทั่งถูกป้ายเซลล์ 70% สีแดงแปะติดึงดูดเธอเข้าไปติดแหง็กอยู่ในร้านเสื้อผ้าอีกร่วมชั่วโมงและอาจจะนานกว่านั้นหากว่าสายตาเธอไม่ปะทะเข้ากับร่างเล็กของหญิงสาวผู้หนึ่งซึ่งคุ้นตาเสียเหลือเกินกำลังเดินมุ่งตรงเข้ามาในร้าน

"แพมรีเปล่า"

เจ้าของร่างเล็กผิวขาวผ่องนวลเนียนเชิดหน้าขึ้น มองมาอย่างถือตัว กาลเวลานั้นยิ้มเพื่อนให้อีกฝ่าย เธอกลอกตามองบนพร้อมกับคิดในใจ

นี่แหละแพมหรือภริตาตัวจริงเสียงจริง ไม่ต้องสงสัยเลย

"ฉันเคยรู้จักเธอเธอ"

"เวไง กาลเวลา"

"เว...กาลเวลา!" หญิงสาวขมวดคิ้วอย่างใช้ความคิด ก่อนดวงตาใสจะเบิกกว้างขึ้นมา "เว ที่เคยออกค่ายอาสาด้วยกันปะ"

"เออ เองเอง" กาลเวลายิ้มอย่างดีใจที่สาวเจ้าจำได้เสียที ภริตาลืมเธอง่าย ๆ ไม่ใช่เรื่องแปลก แต่สำหรับเธอ...บอกได้เลยว่าชาตินี้ทั้งชาติก็ไม่มัวนลืมหญิงสาวได้ลง

ภริตาเป็นเพื่อนเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกันที่ชวนำพาให้ได้รู้จักกัน
ที่ค่ายอาสาพัฒนาชนบทที่จังหวัดเชียงราย ตอนนั้นไม่รู้ว่าเป็นโชคดีหรือ
โชคร้ายกันแน่ที่ดันมาสนิทกับภริตา คุณหนูแสนสำอางที่ไม่เคยหยิบจับอะไร
เป็นชิ้นเป็นอัน ตลอดระยะเวลาในการอยู่ค่ายนอกจากจะต้องแบกหาม
ทำงานกรรมกรเพื่อพัฒนาโรงเรียนให้เด็กๆ ผู้ด้อยโอกาส แล้วยังต้องมา
ปวดหัวกับเพื่อนที่ทำอะไรไม่เป็นเลยสักอย่างอีกด้วย

ออกแดดไม่ได้

ยกของหนักไม่ได้

ล้างจานไม่ได้

เจอฝุ่นเยอะไม่ได้

อะไรๆ ก็ไม่ได้สักอย่าง

กลายเป็นว่าเธอต้องทำแทนเกือบทั้งหมด ยิงดีที่ฟ้าส่งเพื่อนรุ่นน้อง
ผู้แสนน่ารักกว่าอย่างจิริศยามาอยู่กลุ่มเดียวกัน คอยแบ่งความปวดหัว
ไปคนละครึ่ง

แต่อย่างไรก็ตาม สุดท้ายแล้วเธอกับภริตาและจิริศยาก็กลายเป็น
เพื่อนกันในที่สุด จิริศยาน่ารักนิสัยดีมีน้ำใจ หญิงสาวอยู่ใกล้ใครคนนั้น
ก็ต้องรักอย่างไม่ต้องสงสัย ส่วนภริตาแม้ว่าจะมีนิสัยไม่สู้งานจนบางครั้ง
กลายเป็นเอาเปรียบคนอื่นโดยไม่ได้ตั้งใจ แต่จริงๆ แล้วหญิงสาวเป็น
คนจิตใจดีมากคนหนึ่ง ถึงแม้ความจริงข้อนี้จะอยู่ลึกมากก็ตาม

สรุปก็คือหลังกลับมาจากค่ายเธอก็ยกให้ภริตาและจิริศยาเป็นเพื่อน
ที่เธอจะคิดถึงเสมอ

แต่ใครบางคนดูเหมือนจะไม่คิดแบบเดียวกัน

"เวไปทำอะไรมา ท่วมขึ้นนะ แล้วก็ดำขึ้นเยอะเลย"

กาลเวลาถึงมุมปากจนเป็นเส้นตรง เมื่อกี้เธอขอถอนคำพูดได้ไหม
ที่บอกว่าจะคิดถึงภริตาเสมอ เธอขอคิดถึงจิริศยาคนเดียวก็แล้วกัน

"หมูนึกินเยอะไปรีเปลาเว แก่ไปจะลดลำบากนะ"

กาลเวลาหัวเราะขึ้นๆ อยากจะยกมือฟาดอีกฝ่ายสักปาบ แต่ก็ไม่ได้ทำ

"ฉันเป็นบล็อกเกอร์วิวสถานที่ท่องเที่ยวนะ ทำงานหนักเลยกินหนักมือ
แล้วก็ตากแดดเยอะไปหน่อยเลยผิวเข้มขึ้น แล้วผมล่ะเป็นไงบ้าง เตี้ยลง
รีเปลา" เธอแกล้งปรายตามองคนตรงหน้าที่ตัวเล็กกว่าเธอ

"พูดจาไม่เข้าหู เตี้ยจะโดนไม่น้อยนะเว"

"แล้วนี่ผมมาทำอะไรที่นี่ จะช้อปปิ้งเหรอ ร้านนี้ปะ เตี้ยฉันช้อป
เป็นเพื่อน มีสวยๆ หลายตัวเลย" เธอเปลี่ยนเรื่องก่อนที่จะมีการวิวาท
เกิดขึ้น

"คนอย่างกูริตา ไม่เคยซื้อของเซลส์"

กาลเวลายืนคิ้ว เมื่อครู่เห็นชัดว่ากูริตากำลังจะก้าวเท้าเข้าร้านด้วยซ้ำไป
แต่พูดไปก็คงหักหน้าอีกฝ่ายเปล่าๆ จึงแสรังยิ้มอ่อน

"เออๆ ไม่เคยก็ไม่เคย แล้วนี่ผมจะไปไหนต่อรีเปลา ไปหาอะไรกิน
กันไหม" บอกแล้วไงว่าเธอแสนจะคิดทั้งคิดถึงเพื่อนที่ไม่ได้เจอกันมานาน

"ไปสิ ฉันรู้จักอยู่ร้านหนึ่งขายไวน์กับสเต็ก อยู่แถวพลาซ่าใกล้ๆ
ทางเชื่อมรถไฟฟ้า"

"เอาดี น่าสนใจ ร้านไหนละ"

กาลเวลายิ้มแล้วชวนกันเดินไปยังทิศทางของร้านที่กูริตาเป็นผู้เลือก
แต่ทว่าขณะที่กำลังจะก้าวลงบันไดเลื่อน เสียงเรียกของใครบางคนก็ทำให้
เธอกับกูริตาต้องชะงัก

"พี่เว... พี่ผมใช่ใหม่มะ"

กูริตาย่นคิ้วมองหญิงสาวด้วยสีหน้าฉงน "แกรู้จักไหมเว"

กาลเวลาหรีตตามองอย่างไม่แน่ใจนัก เพราะระยะห่างที่มากเกินไป
แต่ครู่เดียวหญิงสาวก็รีบแนะนำตัว นั่นทำให้รอยยิ้มเธอกระจางขึ้นมา

"จีใจคะ...น้องจิ"

รุ่นน้องสาวตะโกนบอกเพราะคิดว่าอีกฝ่ายจำไม่ได้ ซึ่งจริง แต่เป็น
ภริตาคนเดียวไม่ใช่เธอ

"อย่าเพิ่งไปนะคะ อยู่ตรงนั้นนะ จีจะลงไปหาเองค่ะ"

หญิงสาวบอกแล้วรีบลงบันไดเลื่อนตรงมายังพวกเธอด้วยสีหน้า
ไม่ปิดบังความดีใจ

ทักทายกันอยู่ครู่หนึ่งภริตาก็ออกปากชวนจิรัชยาไปทานมื้อเย็น
ด้วยกันเสียเลย นับว่าเป็นเรื่องดีที่อยู่ๆ เธอก็ได้พบเพื่อนเก่าที่จากกัน
ไปนานพร้อมกันถึงสองคน

"วันนี้พี่เลี้ยงเองน้องจิ"

"ไม่ได้หรอกค่ะพี่แพม จีกับพี่เวทำงานกันแล้ว จีเกรงใจค่ะ"

"พี่ไม่รีดเลือดกับปูจนๆ หรอกนะ โดยเฉพาะยายจิ ให้พี่เลี้ยงนะดีแล้ว"

"แต่ว่า..."

"เถอะน่า อย่าเถียงผู้ใหญ่ อย่ากินอะไรสิ่งเลย เตี่ยพี่เลี้ยงเอง"

กาลเวลาสบตาจิรัชยาเพราะรู้ว่าสถานการณ์ของภริตาไม่เหมือนเดิม
แล้ว พวกเธอเคยได้ยินข่าวว่าบิดาของหญิงสาวเสียชีวิต บริษัทของตระกูล
ต้องปิดกิจการ คิดว่าเวลานี้เพื่อนต้องลำบากมากแน่ๆ ทว่ากาลเวลาและ
จิรัชยาเข้าใจความรู้สึกของภริตาที่ว่าไม่อยากให้ใครมาแสดงความเห็นใจ
เพราะไม่ใช่นิสัยของเจ้าหล่อน ดังนั้นทุกคนจึงหยุดออกความเห็นว่ใคร
จะเป็นคนเลี้ยงอาหารมือนี้นี้ไว้แค่นี้

เวลาผ่านไปพักใหญ่ การสนทนาเป็นไปอย่างออกรสชาติ เป็นเพราะ
ฤทธิ์ของไวน์แดงที่ทำเอาสามสาวแย่งกันพูดจ้อไม่หยุด และแน่นอนว่า
จิรัชยาแพ้ไปตามระเบียบเพราะพูดไม่ทันพี่ๆ ก่อนเรื่องราวจะวกกลับมาถึง
เหตุการณ์ตอนไปค่าย จำได้ว่าตอนนั้นเธอสามคนเคยนัดกันไว้ว่าจะไป
ขอพรกับพระตรีมูรติ เทพเจ้าที่คนนิยมมาขอความรักด้วยกันสักครั้ง แต่
จนแล้วจนรอดเวลาวางก็ไม่เคยตรงกันเลย

ภริตาซึ่งดื่มไวน์ไปหลายแก้วเป็นคนออกปากชวนทุกคนเพราะ
ศูนย์การค้าที่เธอรับประทานอาหารอยู่นี้ใกล้กับศาลพระตรีมูรติที่พุดถึงพอดี
และแม้ว่าแรกเริ่มของการมาพบกันโดยบังเอิญไม่มีใครตั้งใจมาขอพร
เทพเจ้าผู้ดลบันดาลรัก แต่สุดท้ายทุกคนก็มานั่งอยู่ตรงหน้าศาลเทพเจ้า
อันศักดิ์สิทธิ์อย่างพร้อมหน้าพร้อมตา

กาลเวลาพยายามปรือตามองภาพตรงหน้าเพราะดื่มไปหลายแก้ว
จนมีนัยมากเหมือนกัน แต่กระนั้นเธอก็ยังมีสติดีพอที่จะระลึกได้ว่าอยาก
ขออะไร

"สาธุ เทพเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ ถ้าบุญของลูกข้างยังมี ช่วยดลบันดาล
ให้ลูกข้างได้พบรักกับชายหนุ่มจิตใจดี..." เธอหยุดคิดครู่หนึ่ง ไหนๆ ก็ไหนๆ
อย่าหาว่าเธอโลภมากเกินไป ขอเนื้อคู่ทั้งที่ก็ต้องเอาแบบจัดเต็ม "จิตใจดี
หล่อไม่ต้องมากแค่คล้ายๆ พัดซอจูนก็พอ สะอาดสะอาดอ่านลูกคุณชาย
รักต้นไม้ รักธรรมชาติ ไม่ต้องรวยแต่มีฐานะพอที่จะให้ลูกข้างไปเที่ยว
ได้รอบโลกโดยไม่ต้องทำงาน...เท่านี้...ไม่ขอมากไปกว่านี้แล้วเจ้าค่ะ"

กาลเวลาขอพรเสร็จแล้วตั้งจิตอธิษฐาน ก่อนจะคิดได้ว่าผู้ชายประเภท
ที่เธอขอ นั้นมีอยู่จริงหรือ...

หญิงสาวลืมหูลืมตาขึ้นพร้อมกับถอนหายใจ เธอหันมาพบกับจิรัชยาที่
ขอพรเสร็จแล้วเหมือนกัน ส่วนภริต่ายังคงนั่งนิ่งอยู่ที่เดิม

"พี่แพมจริงจังมากเลยนะค่ะ"

"นั่นสิ สงสัยจะมีแผนอะไรในใจแล้วแน่ๆ...จิล่ะ"

"ค่ะ?"

"พี่ถามว่าเรานะขออะไรท่าน"

"ก็ไม่เชิงขอหรอกค่ะ ออกแนวนั่นมากกว่า จิว่าเรื่องความรักนะ
เราคงบังคับใครไม่ได้หรอก ถ้าทุกคนที่มาขอพรจากท่านแล้วสมหวัง
กันหมด จิว่ามันต้องมีการเกิดเรื่องรักสามเส้าหรือคู่สาวเป็นร้อยๆ คู่แน่"

"บ้า จีก็คิดไปได้" กาลเวลาหัวเราะร่วนเพราะคิดไม่ถึงจริงๆ แต่ที่จิรัศยาพูดก็มีส่วนถูก ใครๆ ก็ต้องการความรักดีๆ กันทั้งนั้น ซึ่งไม่ใช่ทุกคนที่จะสมหวัง ฉะนั้นเธอก็คงต้องก้มหน้าก้มตาทำงานต่อไป

"โทษที รอนานปะ"

ภริตาขอพรเสร็จแล้วหันมาถาม

"ก็สักพัก ขออะไรแพม ยาวเป็นกิโลเชียว" กาลเวลาหยอกยิ้มๆ

"ของแบบนี้ห้ามบอกคนอื่นยะ เดี่ยวไม่ศักดิ์สิทธิ์"

"แต่ฉันอยากบอก..." กาลเวลาหัวเราะคิก "ฉันบอกของฉันคนเดียวก็ได้ ฉันขอให้ฉันได้แฟนหน้าตาเหมือนพัคซอจุน"

เธอบอกพร้อมกับกดโทรศัพท์ให้เห็นภาพพักหน้าจอเป็นรูปพระเอกเกาหลีชื่อดัง 'พัคซอจุน' และพร้อมกันนั้นเธอเห็นว่าภริตาและจิรัศยาทำหน้าแปลกๆ

"ขอมากไปมัยแก" ภริตาถามตรงๆ แต่ยั้งดีที่จิรัศยาเลือกที่จะไม่แสดงความคิดเห็นเพราะเป็นมารยาท

"สำเร็จหรือไม่สำเร็จ อีกหกเดือนนัดเจอกันมัยละ"

"จีโอเคอะ"

"ดีล ถ้าฉันง้อแฟนเก่าสำเร็จ ครึ่งหน้าต้องให้ฉันเลี้ยงด้วย"

"สรุปว่าแกขอพรให้ง้อแฟนเก่าสำเร็จว้าจั้น" กาลเวลาหรีตามองคนที่ไม่อยมบอกว่าขออะไร อีกฝ่ายเ้ม้มปากแน่นไม่ยอมตอบ แต่นั่นแหละเป็นคำตอบ "ยะ ครึ่งหน้าฉันจะสั่งไม่ยั้งมือเลย"

บทที่ 2

กาลเวลาโบกมือลาเกรียงศักดิ์ที่สนามบินสุวรรณภูมิในเวลาเช้ามืด
ไม่รู้ว่าเธอคิดไปเองหรือเปล่า ขณะที่กำลังเดินเข้าเกต เธอหันไปมอง
เพื่อนร่วมงานอีกครั้งในระยะไกล เหมือนว่าใบหน้าตัวอย่างคนที่มีเชื้อสายจีน
ของชายหนุ่มมีเขี้ยวงอกออกมา

"ไอ้บ้าเกียง ฉันสาบานได้ว่าฉันจะฆ่าแกถ้ามีโอกาส"

กาลเวลาบ่นกับตัวเองหลังจากเครื่องเทกออฟได้ไม่กี่นาที อยู่ๆ เธอ
ก็นึกถึงเหตุผลที่ทำให้เธอต้องเดินทางในวันนี้

ล่องเรือสำราญ

เธอเดินทางท่องเที่ยวอย่างจริงจังมาเกือบเจ็ดปี ตั้งแต่เข้ามหาวิทยาลัย
ตอนนั้นนักศึกษาปีหนึ่งจะได้เลือกชมรมตามความสนใจ และเธอได้เข้าร่วม
กับชมรม 'นักเดินทาง' ซึ่งกิจกรรมของชมรมคือเดินทางไปทำประโยชน์
ในถิ่นที่ห่างไกลความเจริญ และตอนนั้นเองที่ทำให้เธอได้รับการแนะนำ
จากเพื่อนในชมรมว่ามีกิจกรรมหนึ่งสำหรับคนชอบเที่ยวของแฟนเพจ
'เที่ยวคนเดียวด้วยกันไหม' เธอลองเข้าไปร่วมกิจกรรมครั้งแรกก็ติดใจ
จนกลายเป็นว่าจากนั้นมาสมองไม่เคยคิดเรื่องอื่นเลยนอกจากคิดว่า

ทริปหน้าจะไปที่ไหน ขึ้นเขา ล่องแก่ง เทียวเกาะ หรือย่านคนเมือง เธอไปมาหมด แต่กลับไม่เคยคิดถึงการล่องเรือสำราญเลยสักครั้ง นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เธอจะได้รู้จักกับมัน ซึ่งจากที่ศึกษามากว่าๆ

...มันไม่เหมาะกับเธอสักเท่าไร

เครื่องลงจอดที่สนามบินช้างงีประเทศสิงคโปร์ในเวลาแปดโมงเช้า กลางเวลาเคยมาร่วมงานเทศกาลไหว้พระจันทร์เมื่อปีที่แล้ว และก่อนหน้านั้นประมาณสี่ปีเธอกับเพื่อนในคลาสเคยจัดทริปเล็กๆ เทียวที่นั่นมาก่อน ฉะนั้นการมาสิงคโปร์ครั้งนี้จึงไม่ยากสำหรับเธอเท่าใดนัก

กาลเวลามีกระเป๋าดูทางลัดลากหนึ่งใบ โดยปกติเธอใช้เป้สะพายหลังใบใหญ่ในการเดินทาง แต่เนื่องจากเรือสำราญลำนี้หรูหราห้าดาว ฉะนั้นเธอจึงเตรียมเสื้อผ้านุ่งเท้าเยอะกว่าทุกทริป ส่วนกระเป๋าสะพายข้างเธอเลือกแบบกลางๆ ที่สามารถใส่กับชุดไหนก็ได้ กาลเวลาไม่ชอบพกของมากเวลาเดินทาง ถึงแม้จะประสบปัญหาของไม่ครบเป็นประจำ แต่เธอก็คิดว่าการหอบของพะรุงพะรังไปเที่ยวไม่ใช่เรื่องสนุก

ดังนั้นอะไรขาดก็ไปหาเอาดาบหน้าจะดีกว่า

แต่นั่นคงใช้กับทริปล่องเรือสำราญไม่ได้

กาลเวลาใช้บริการรถสาธารณะเพื่อมาลงที่ท่าเรือโดยใช้เวลาเดินทางสามสิบนาที และใช้เวลาอีกเพียงแค่สิบนาทีในการเช็คอิน เธอยื่นพาสปอร์ตตัวจริงพร้อมสำเนาแล้วรับบัตรมาคล้องคอ

เท่าที่ประเมินด้วยสายตา กลุ่มนักท่องเที่ยวทริปนี้มีหลากหลายเชื้อชาติ ทั้งเอเชียและยุโรป โดยส่วนมากมักเป็นครอบครัว กาลเวลาเห็นกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างสรรเสริญฮากับสมาชิกในกลุ่มตัวเอง เป็นภาพชินตาที่พบบ่อยสำหรับการเดินทาง และชินด้วยเช่นกันที่พวกเขาจะมาที่เธออย่างสนใจใคร่รู้

กาลเวลาก็กลองถ่ายรูปบันทึกภาพโดยรอบอยู่พักใหญ่ กระทั่ง

เจ้าหน้าที่นำไปยังทางเดินอันทอดยาวเลียบไปกับเรือลำใหญ่หมื่นมา เรือลำนี้มีชื่อว่าเอลิซซา ครูซ ขนาดของเรือสามารถบรรจุผู้โดยสารได้ถึงสามพันห้าร้อยคน และลูกเรืออีกราวพันห้าร้อย ร่างบางในชุดทะมัดทะแมงหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาบันทึกวิดีโอ

"สวัสดิ์ค่ะ ที่นี่คือท่าเทียบเรือมารีนา เบย์ ครูซ เซ็นเตอร์ เราจะพาทุกคนไปพบกับเรือสำราญที่ขึ้นชื่อเรื่องความหรูหราระดับโลก ทริปนี้บอกเลยว่าคุ้มค่ามากๆ เพราะเรือลำนี้จะพาเราล่องเรือบนน่านน้ำสากลไปยังประเทศมาเลเซีย และกลับมาพักบนเกาะภูเก็ตประเทศไทย เกาะที่ขึ้นชื่อเรื่องความสวยงามและมีนักท่องเที่ยวต่างชาติให้ความนิยมเป็นจำนวนมาก จากนั้นเรือลำนี้จะพาเรามุ่งตรงสู่ประเทศฮ่องกง จุดหมายปลายทางสุดท้ายของโปรแกรมเดินทางค่ะ แต่ตอนนี้ขอพาทุกคนมาสัมผัสกับทุกซอกทุกมุมของเรือนี้ก่อนนะคะ...และนี่คือทางขึ้นไปเรือสำราญของเราค่ะ"

กาลเวลาแพนกล้องโทรศัพท์ไปที่เรือสูงตระหง่านจนต้องแหงนมอง คอตั้งบ่า ขณะที่กำลังจดจ่ออยู่กับการบันทึกภาพอยู่นั้น ใครบางคนกลับยื่นมือมากระชากโทรศัพท์ไปจากมือเธอ

"อ๋ย!"

"ใครอนุญาตให้ถ่าย"

เพราะยังตกใจจึงได้แต่ยืนอึ้งอยู่อย่างนั้น และยิ่งอึ้งมากไปอีกเมื่อได้เห็นว่าคนที่ยื่นทำหน้าขมึงทึงใส่เธอเป็นใคร

หญิงสาวร่างระหง ใบหน้าสวยจัด ผิวพรรณดีดูเปล่งแสงเหมือนมีออร่ากระจายอยู่รอบกายแม้จะสวมแว่นดำ ใส่หมวกปีกใหญ่ก็ไม่อาจปกปิดตัวตนของเธอได้มิด

"หนูพริ้ม เกิดอะไรขึ้นลูก"

เสียงของใครบางคนแทรกเข้ามาทำให้กาลเวลาได้สติ ในตอนนั้น

จึงเห็นว่าคนทั้งคู่มองเธอรอากับว่าเธอเพิ่งฆ่าใครตายอย่างไรอย่างนั้น

พริม พริมาจริง ๆ ด้วย

นางเอกละครหลังข่าวที่คงไม่มีคนไทยคนไหนไม่รู้จัก

"ก็แม่สีละ แอบถ่ายรูปพริม"

กาลเวลาขมดคิ้วเมื่อถูกกล่าวหาแบบนี้ เธอจะหรือแอบถ่ายรูปดาราสาว เธอทำแบบนี้ตอนไหน เมื่อไหร่กัน

"คุณแม่ดูสิคะ ไม่รู้ติดยุโรปริมไปเท่าไรแล้ว" ดาราสาวปรายตามองกาลเวลาอย่างไม่พอใจ "พริมบอกคุณแม่หลายครั้งแล้วนะคะว่าให้ช่วยดูแลเรื่องพวกนี้หน่อย ไม่ใช่ให้พริมต้องมาเหนื่อยเองแบบนี้"

"อะๆ แม่ขอโทษนะลูก เดี่ยวแม่จัดการให้" หญิงวัยกลางคนรับโทรศัพท์จากลูกสาวมาด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก

กาลเวลาไม่มีเวลามาขึ้นงอีกต่อไป เธอเอื้อมมือจะคว้าโทรศัพท์คืนแต่อีกฝ่ายรีบดึงมือกลับ

"ขอโทษค่ะ ฉันขอโทรศัพท์คืนด้วย"

"บอกมาดิ ว่าถ่ายภาพหนูพริมไปทำไม"

"ฉันเนี่ยนะ ถ่ายภาพคุณพริม"

"ก็ใช่ะสิ" ปานวาดเหยียดริมฝีปาก "พวกคนไทยไม่รู้จักคำว่าพื้นที่ส่วนตัว เห็นคนดังเป็นไม่ได้ อยากจะมีภาพไปลงโซเชียลเรียกยอดไลค์"

กาลเวลาสะดุดหูกับคำว่า 'พวกคนไทย' แต่เท่าที่ฟังสำเนียงหญิงผู้นี้ก็ไม่ได้ดูเหมือนว่าเป็นต่างชาติตรงไหน ทำไมต้องใช้คำพูดเรียกเธอว่าพวกคนไทย

"ฉันเป็นคนไทย คุณเองก็คงจะใช่ แล้วฉันไม่ได้ถ่ายรูปลูกสาวคุณไม่รู้จักจะไปทำไม ไม่ได้บ่ดารา กรุณาคืนโทรศัพท์ให้ฉันด้วย แล้วการแย่งโทรศัพท์คนอื่นไปจากมือแบบนี้มันเสียมารยาทมากเลยนะคะ"

กาลเวลาไม่พอใจเพราะถูกปฏิบัติอย่างไร้มารยาท แม้ว่าคนตรงหน้าจะเป็นถึงนางเอกแถวหน้าของเมืองไทย และกาลเวลาก็ตอบรับว่าเธอปลื้มหญิงสาวตรงหน้าอยู่ไม่น้อย เพราะก่อนที่จะเป็นนักแสดงเต็มตัวอย่างทุกวันนี้ เมื่อก่อนเธอคือคอละครตัวยงเขียวละ และพริมาก็เป็นดาราคณหนึ่งที่มีฝีมือมากทีเดียว แต่ไม่ได้หมายความว่าเธอจะยอมให้อีกฝ่ายทำอะไรกับเธอก็ได้

"หิ! ถึงเวลานี้พูดอะไรก็ได้หมดนั่นแหละ แต่ใครจะไปเชื่อ เอาพาสเวิร์ดมา"

"อะไรคะ"

"กิริสโทรศัพท์ไง" อีกฝ่ายเสียงดังขึ้นจนเกือบกลายเป็นตะคอก

กาลเวลาหน้าตึง มองคนพูดด้วยสายตาเหลือเชื่อที่กล้าพูดขอรหัสผ่านโทรศัพท์คนอื่นอย่างหน้าตาเฉย

"ขอโทษค่ะ ฉันไม่คิดว่าฉันจะทำแบบนั้น เอาโทรศัพท์ฉันคืนมา"

"นี่ อย่าให้เสียเวลาได้มัย ลูกสาวฉันร้อน" ปานวาดไวยวาย ขณะที่พริมาโบกมือไล่อากาศไปมาสีหน้าหงุดหงิดรำคาญใจ

"ไม่อยากเสียเวลาก็คืนโทรศัพท์ฉันมาค่ะ" กาลเวลาเริ่มขึ้นเสียงบ้าง

"อ๊วย! จะให้พาสเวิร์ดดีๆ หรือจะให้ฉันโยนลงน้ำไป" พริมาตวาดแว๊ด

กาลเวลามองคนพูดอย่างงุนงง พฤติกรรมของพริมาเหมือนนางมารร้ายในละครไม่มีผิด ไม่รู้ว่าเป็นเพราะถ่ายละครมากไปหรือว่าเป็นนิสัยส่วนตัวกันแน่

เธอนิ่ง กลอกตามองรอบๆ ก็เห็นว่าใครหลายคนกำลังมองมา เชื่อว่าพริมาคงไม่กล้าทำอะไรรุนแรง อย่างน้อยหญิงสาวก็ถือเป็นคนของประชาชนและดูเหมือนว่านักท่องเที่ยวยุคนี้มีความไทยเยอะเหมือนกัน

"เอาโทรศัพท์ฉันคืนมาค่ะ ฉันจะเป็นคนลบเอง"

"แล้วฉันจะแน่ใจได้อย่างไร พวกชอบแสวงหาผลประโยชน์จากคนอื่น

มีเยอะเยอะ"

"ฉันไม่จำเป็นต้องแสวงหาผลประโยชน์อะไรจากใครค่ะ และฉันก็ไม่คิดจะให้พาสเวิร์ดโทรศัพท์กับคุณแน่นอน เร็วสิคะ ฉันคิดว่าคนเริ่มมองมาเยอะแล้วนะ คุณอยากเป็นข่าวหรือไง"

"กล่าขุ่นเธอ" ปริมาบิตรีมฝีปากเป็นเส้นโค้ง ก่อนคว้าเอาโทรศัพท์ของกาลเวลามาถือไว้เอง "แต่ฉันไม่ใช่พวกชอบพูดเหมือนเธอ"

เสียวินาทีหลังจากนั้นสมาร์ตโฟนสัญชาติเกาหลีรุ่นใหม่อายุก็ลอยละลือผ่านหน้ากาลเวลาไป ก่อนที่มันจะร่วงลงสู่ท้องทะเลและจมหายไปต่อหน้าต่อตา

กาลเวลาคดตะลึง หัวใจกระตุกวบ หน้ามืดตาลายจนอยากจะกระโจนไปบีบคอคนตรงหน้าให้คอหักตาย เพราะแค่คิดว่าต้องสูญเสียข้อมูลในสมาร์ตโฟนไปอย่างมหาศาลก็ราวกับมีไฟลุกท่วมศีรษะ

ไวก่หาความคิดเธอคว้าข้อมือเล็กของดาราสาวอย่างแรงจนเจ้าหล่อนร้องเสียงหลง

"ทำแบบนี้ได้ยังไงคะ นั่นมันของของฉันนะ"

"ปล่อยฉันนะ รู้มั้ยว่าถ้าข้อมือฉันมีรอยแม้แต่นิดเดียวบริษัทประกันเล่นเธออ่วมแน่ แล้วฉันก็ไม่อยากเสียเวลากับเธอเพราะคนอย่างเธอคงไม่มีปัญญาจ่าย"

ท่าทีไม่มีความสำนึกผิดนั้นทำให้กาลเวลายิ่งโกรธหนักมากขึ้นไปอีก

"คุณแ่่มากเลยนะ ที่ทำเหมือนไม่รู้สึอะไรที่ทำลายของของคนอื่น"

"ปล่อยแขนฉันนะ คุณแม่คะ ยืนเฉยอยู่ได้ ช่วยเอาแม่หนีออกไปทีสิคะ"

"นี่ ปล่อยลูกสาวฉันนะ ช่วยด้วยค่ะ ใครก็ได้ช่วยเอาตัวผู้หญิงคนนี้ออกไปที" ปานวาดเข้าไปยื้อตัวลูกสาว

กาลเวลาโกรธจนไม่ฟังอะไร ไม่สนใจแม้กระทั่งว่าขณะนั้นมีชายสามคนเดินตรงเข้ามา จนเมื่อหนึ่งในนั้นคว้าแขนแล้วกระซอกแรงพอที่จะทำให้เธอ

เสียการทรงตัว มือที่จับพริมาไว้ก็หลุดออก

"เกิดอะไรขึ้น" น้ำเสียงเข้มกังวานดังขึ้นและหยุดความวุ่นวายทั้งหมดได้ภายในวินาทีเดียว

กาลเวลามีนั่ง เธอใช้เวลาครู่หนึ่งเลยกว่าจะเรียกสติกลับมาได้ และรับรู้่วาขณะนี้เธอถูกชายแปลกหน้าคนหนึ่งคว้าจับข้อมือไว้ เขารูปร่างสูงใหญ่ มากๆ น่าจะสูงกว่าเธอเกือบหนึ่งฟุตหรือเกินร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรแน่ๆ เพราะเธอเองสูงร้อยหกสิบห้าเซนติเมตรยังต้องแหงนมองเขาคอตั้งป่า

ชายอีกสองคนสวมสูทสีดำยืนอยู่ข้างหลังทำหน้าที่เข้ามำให้กาลเวลารู้สึกราวกับว่าหลุดไปอยู่ในหนึ่งแนวเจ้าพ่อมาเฟียอะไรสักอย่าง

"แดนนี่คะ จัดการให้ทีคะ มันทำร้ายพริมา"

คำพูดของพริมาทำให้กาลเวลาต้องหันไปมองหน้าคนที่สามารถพูดโทษคนอื่นได้อย่างหน้าตาเฉย ใบหน้าสวยจัดของเจ้าหล่อนราวกับมีเงาแม่มดทาบทับอยู่ ทว่าไม่ทันได้โต้ตอบอะไร คนที่จับข้อมือเธอไว้แน่นก็เอ่ยขึ้นมาก่อน

"ขอโทษนะครับ ถ้าคุณจะมาท้อเรื่องที่นี้ผมคงต้องเชิญคุณออก"

"ขอโทษเหมือนกันคะ ไม่ทราบว่าคุณเป็นใคร" กาลเวลาถามเพราะไม่รู้จริงๆ ถ้าหากเขาไม่พูดภาษาไทยชัดเจนขนาดนี้เธออาจเข้าใจว่าเขาเป็นคนต่างชาติ เกาหลีหรือไม่ก็จีน เพราะชั้นตาเรียวยาวของเขาเป็นส่วนสูงอันเกินมาตรฐานชายไทย ผิวพรรณขาวจัดจนเห็นเส้นเลือดที่หลังมือ

เขาหล่อมาก แต่กาลเวลาไม่มีอารมณ์จะชื่นชมใครทั้งนั้น

"คุณแดนนี่ เฉิน เจ้าของเรือที่คุณกำลังจะขึ้นครับคุณผู้หญิง"

ชายรูปร่างหนาสูงไล่เลี่ยกับชายที่ชื่อแดนนี่ เฉินบอกแทน กาลเวลาหลบกลืนน้ำลายเล็กน้อย ก่อนเชิดหน้าขึ้นอย่างไม่เกรงกลัว

"เป็นเจ้าของเรือ ปฏิบัติกับลูกค้าแบบนี้หรือคะ ปล่อยฉัน" เธอดึงมือออกจากมือเขาแล้วถอยออกมายืนห่างๆ

เอะละ! เท่าที่ประเินด้วยสายตาดอนนี้ ผั่งตรงข้ามเป็นดาราสาวชื่อดังที่มีแบ็กอัพเป็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่สามคน กับมารดาที่ทำท่าจะเขมือบเธอตลอดเวลา ส่วนเธอ...นับดูอย่างถ้วนก็ก็มีแค่ตัวคนเดียว ฉะนั้นมีสิทธิ์ที่เธอจะหายไปจากโลกใบนี้โดยที่ไม่มีใครรู้ได้ง่ายๆ

แต่ใครจะไปกลัว ถ้ากาลเวลาเป็นคนที่ลี้ลับก็คงไม่กล้าไปไหนมาไหนคนเดียว หรือไปเที่ยวคนเดียวเป็นงานหลักแบบนี้

"เอาตัวเธอออกไป" แดนนี่ เินไม่สนใจสายตาของหญิงสาวแปลกหน้า ที่มองมา เขาสนแค่ว่าจะทำอะไรให้ทุกอย่างกลับสู่ความเรียบร้อยให้เร็วที่สุด เขาไม่ชอบอธิบายหรือต่อความกับใครให้ยืดยาว

เขาไม่ชอบพูดมาก

"ครับ" หยางจงและปาริธรับคำอย่างพร้อมเพรียง ทว่าพอจะคว้าตัวหญิงสาวเจ้าปัญหา เจ้าหล่อนก็ขยับหนีพร้อมถลึงตาใส่

"พวกคุณคิดจะทำอะไร ฉันไม่ยอมหรืออะไร" กาลเวลาแทบจะกางกรงเล็บถ้าทำได้ แม้อีกฝ่ายจะเหนือกว่าเธอทุกอย่าง แต่ไม่ได้หมายความว่าเธอจะกลัว "คุณชื่อว่าอะไรนะ คุณแดนนี่ เินใช่มั๊ย ฉันจำได้"

เธอมองเขาและเขาก็มองเธอ ทั้งที่บอกว่าไม่คิดกลัวแต่เมื่อเห็นแววตาคมเข้มเปล่งประกายวาวโรจน์ขึ้นมาวูบหนึ่งใจก็สั่นรัว กระนั้นเลือดในกายของเธอก็ยังเข้มข้นมากพอให้เผชิญหน้ากับเขาด้วยความ...

กลัวๆ กลัวๆ

"คุณเป็นถึงเจ้าของกิจการ ลูกคามีเหตุวิวาทกันน่าจะสอบถามให้แน่ใจก่อนว่าใครผิดใครถูก เล่นตลกสินทั้งที่เพิ่งเดินเข้ามาไม่กี่นาทีแบบนี้มันแย่มากเลยนะ"

"ผมว่าคุณยอมออกไปง่ายๆ ดีกว่านะครับคุณผู้หญิง อย่าให้เป็นเรื่องใหญ่เลย" ลูกน้องเจ้าเดิมเข้ามาเจรจา

"ฉันไม่ไปไหนทั้งนั้น ฉันจ่ายเงินซื้อทัวร์ไม่ได้ขอมาฟรี แล้วฉัน

ก็จะอยู่...เอาเรื่องคนที่โยนโทรศัพท์ฉันลงทะเลให้ถึงที่สุดด้วย" นึกแล้วโมโห
กาลเวลาปรายตามองพริมาอย่างขุ่นเคือง

"ได้ ถ้าคุณอยากอธิบายมากนักละก็...ผมก็จะให้คุณได้อธิบาย"
แดนนี่ เฉินสืบท้าเข้าไปหาหญิงสาวตรงหน้า ก่อนส่งสัญญาณให้ลูกน้อง
ทั้งสอง "เอาตัวไป"

"ไม่นะ ไม่! ช่วยด้วย"

ปาริธและหยางจงพร้อมใจกันคว้าแขนกาลเวลาคนละข้าง ลากตัวเธอ
โดยไม่สนใจเสียงอะอะโวยวายใดๆ ทั้งสิ้น กาลเวลาอยากกีดกันตัวเอง
แล้วกลับคำพูดที่บอกว่าจะไม่ยอมออกไปจากที่นี่ เปลี่ยนเป็น...ขอกลับบ้าน
เลยตอนนี้

ทว่าคำพูดของเธอกลับถูกกลืนหายไปเพราะมือของหนึ่งในคนที่กำลัง
ลากตัวเธออยู่ตอนนี้

กาลเวลาถูกพาตัวมานั่งในห้องห้องหนึ่งที่มีเพียงแสงเล็กๆ จาก
ม่านบังแสงเล็ดลอดออกมาพอให้เห็นว่าบรรยากาศในห้องน่ากลัวเพียงใด

แดนนี่ เฉิน

ชื่อไม่เหมือนคนไทย แต่พูดไทยคล่องปรือ หรือว่าเขาจะเป็นลูกครึ่ง...

...ก็เป็นไปได้

ตอนนี้เขานั่งอยู่ตรงหน้าเธอ แต่ก้มหน้าก้มตาอ่านเอกสารสลับกับ
อ่านข้อความในแท็บเล็ตอยู่เกือบสิบห้านาทีแล้ว

เธอดูนาฬิกาอยู่ตลอดเวลา...

ชายสองคนที่ทำหน้าที่ลากเธอมาอยู่ตรงนี้ขยับไปยืนหน้าประตู

...เจียบ! เหมือนกัน

"นี่คุณ"

"..."

"คุณ"

"..."

"คุณคะ ได้ยินที่ฉันพูดมั๊ย" กาลเวลาหมดความอดทน คิดว่าตัวเองไม่ได้เสียงเบาและเขาไม่ใช่คนหูหนวก แต่ทำนองเฉยเหมือนเธอไม่มีตัวตนเป็นอากาศธาตุ

"ผมได้ยิน" เขาตอบเสียงเรียบ เลื่อนสายตาดูขึ้นมองเธอขณะที่ยังอยู่ในอิริยาบถเดิม

"ได้ยิน แล้วทำไมถึงยังเฉย"

"ผมอ่านเอกสารอยู่ ไม่ว่างคุย"

"เฮ้ย!" กาลเวลาไม่รู้ว่าควรพูดอะไรดีกับคำตอบแบบนั้นของเขา เธอได้แต่ทำหน้าเหวอ "ไม่ว่างคุยแล้วลากฉันมาทำไม"

แดนนี้ทำท่าเหมือนจะปล่อยลมหายใจออกมา ทว่าภาพที่เห็นคือเขายังคงนิ่ง

"ผมแค่ต้องทำให้ทุกอย่างอยู่ในความสงบ"

"นี่หมายความว่าฉันเป็นตัวรบกวนหรือคะ ทั้งที่แฟนคุณเป็นคนเริ่มก่อน" กาลเวลาลุกพรุดขึ้นยืน เวลาที่เธออยากโทรให้เกรียงศักดิ์จองตั๋วเครื่องบินกลับไทยให้เดี๋ยวนี้แล้วหนีเรื่องบ้าง นี่ไปซะ

ทว่าโทรศัพท์ของเธอถูกโยนลงก้นทะเลไปแล้ว นั่นทำให้กาลเวลาทำได้แค่ยืนสาปแช่งคนตรงหน้าอย่างเอาเป็นเอาตาย

"พริ้มไม่ใช่แฟนผม แล้วผมก็คิดว่าคุณไม่มีสิทธิ์เรียกเธอแบบนั้น"

"อ้อ! ลืมไป พวกชื่อเรียกความสัมพันธ์ของดาราคन्दมันซับซ้อน" เพราะโมโหเธอจึงสวนกลับไปทันควัน ทั้งที่ปกติกาลเวลาไม่ใช่พวกชอบกระแนะกระแหนใคร

แต่นั้นแหละ บทคนจะชวยจะทำอะไรก็ชวยไปหมด เพราะคำพูดของเธอดันไปกระตุ้นต่อมโกรธของเขาจนใบหน้าเรียบเฉยนั้นยับขึ้นเล็กน้อย

...ซึ่งมันน่ากลัวมากๆ

"คุณจ่ายเท่าไรสำหรับการล่องเรือครั้งนี้ ผมยินดีคืนเงินให้คุณรวมค่าตัวเครื่องบินด้วย แลกกับการที่ผมไม่ต้องเห็นหน้าคุณอีก"

"พูดจาให้เกียรติกันบ้างนะคะ คุณคิดว่าตัวเองมีเงินแล้วจะทำอะไรกับใครก็ได้เหรอ" กาลเวลาคิดว่าตัวเองควรหยุดพูดทุกอย่าง รับเงินมาแล้วหันหลังกลับไปจากห้องนี้เสีย แต่ปากเจ้ากรรมก็ดันเถียงออกไป

"คุณจะพูดยังไงก็ช่างเถอะนะ แต่การที่คุณมาที่นี่เพื่อแสวงหาผลประโยชน์จากคนอื่น เรือของผมไม่ต้อนรับ"

"อีกแล้วเหรอ นี่คุณกล่าวหาฉันโดยไม่มีหลักฐานอีกแล้วนะ ฉันจะบอกอะไรให้ ฉัน-ไม่-เคย-คิด" กาลเวลาย้ำที่ละคำ ในใจเดือดดาล "ไม่เคยอยากจะสนใจคนอย่างพวกคุณเลย จะเป็นดาราบ๊าบอะไรก็ช่าง ไม่ได้มีความสำคัญกับฉัน ฉันแค่มาเพราะต้องการเที่ยวและทำงานของฉันให้เสร็จ"

"งานอะไร"

"ฉันไม่จำเป็นต้องบอกคุณ"

กาลเวลาเฝ้าปาก มองเขาด้วยแววตาไม่ยอมแพ้ เลี้ยววินาทีเธอได้สังเกตเห็นว่านัยน์ตาของเขาสีดำนึท จมูกโด่งได้รูป และริมฝีปากหยักลึก เขาหล่อมากกว่าครั้งแรกที่เธอมอง...

"หยางจิง นายหาข้อมูลได้หรือยัง" เขาถามลูกน้องแต่ดวงตายังจับจ้องเธอ

"สักครู่ครับคุณแดนนี่" หยางจิงรับคำแล้วรีบเปิดแท็บเล็ตเช็คข้อมูล "ได้แล้วครับ"

เดินเร็วๆ มาหาเจ้านายแล้วส่งแท็บเล็ตให้ กาลเวลานิวหน้า สัมผัสใจว่าข้อมูลที่ว่านั้นเกี่ยวกับเธอ

"กาลเวลา นนท์สวัสดิ์" แดนนี่ เ็นอ่านข้อมูลที่ปรากฏบนหน้าจอช้าๆ

"อายุยี่สิบหกปี อาชีพ..."

ชายหนุ่มมีหน้าเล็กน้อยคล้ายแปลงใจพลางเลื่อนสายตาดูขึ้นมองหน้า
กาลเวลา

"บล็อกเกอร์นำเที่ยว"

กาลเวลาเซ็ดหน้าขึ้นเล็กน้อย ข้อมูลพวกนั้นเกรียงศักดิ์กรอกให้เธอ
ตอนที่กดซื้อทริปผ่านหน้าเว็บไซต์ ซึ่งการที่เขาได้ข้อมูลพวกนี้มาไม่ใช่
เรื่องแปลก แต่ที่แปลกคือแวตาท่าได้มาด้วยความสงสัย

"นั่นเรียกว่างานหรือ"

"ใช่หรือไม่ก็ไม่เกี่ยวกับคุณ ฉันจ่ายเงินมาเที่ยวไม่ได้ขอมาฟรี"

แดนนี่ เฉินหัวเราะในลำคอ เขารู้จักคนที่ทำอาชีพอย่างเธอดี แล้วนี่
ก็ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาเจอคนประเภทนี้ เรื่องของเขามีบล็อกเกอร์มาเยี่ยมเยียน
ไม่ขาดสายหลายเชื้อชาติ ยุคนี้ใครๆ ก็ทำตัวเป็นบล็อกเกอร์ได้ทั้งนั้น
แค่มีโทรศัพท์กับคอมพิวเตอร์เน็ตไม่กี่บาท

...แต่พวกอยากดัง

"ยังไงผมก็คงให้คุณขึ้นเรือไม่ได้ เรือของผมเป็นเรือสำราญ แล้วมัน
คงไม่สำราญเท่าไรนักหากว่ามีพวกบล็อกเกอร์เก๋เก๋ๆ มาคอยถ่ายภาพ
แขกของผม"

กาลเวลาเหมือนถูกตีแสกหน้าด้วยไม้หน้าสาม เธอทำงานนี้มาหลายปี
ไม่เคยมีใครทำให้เธอรู้สึกแบบนี้มาก่อนเลย และที่แย่ไปกว่านั้นคือที่เขา
พูดมันถูก

"ฉันมีจรรยาบรรณมากพอ ไม่ปล่อยภาพไม่สวยของใครลงสื่อ
อีกอย่างคุณน่าจะดีใจ เพราะงานของฉันอาจทำให้คนรู้จักเรือของคุณ
มากขึ้น"

"ผมไม่ได้ง้อลูกค้าขนาดนั้น แล้วเรือผมก็เต็มทุกเที่ยวอยู่แล้ว"

"แล้วคุณจะทำอย่างไร" กาลเวลาอยากร้องไห้ อยู่ๆ ก็รู้สึกเหนื่อยขึ้นมา

เธอคร้านจะเถียงกับเขาแล้วเพราะถึงอย่างไรก็ไม่มีวันชนะ

แดนนี่เงิบไปเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายทำท่าจะร้องไห้ แต่ไม่ทันได้คิดอะไร ต่อจากนั้นหยางจงก็ส่งภาพวิดีโอให้เขาดู

กล้องวงจรปิดตรงทางขึ้นเรือแสดงภาพบันทึกเหตุการณ์ตั้งแต่ที่ กาลเวลากำลังถ่ายวิดีโอบรรยากาศรอบๆ วอล์กเวย์ซึ่งทอดยาวเทียบไปกับเรือ กระทั่งตอนที่พริมามาแย่งโทรศัพท์ไปเพราะหญิงสาวเดินมาในรัศมีของกล้องพอดี แดนนี่เห็นว่าหน้าเล็กน้อยเมื่อขณะที่ทั้งสองฝ่าย ถกเถียงกัน อยู่ๆ พริมาก็โยนโทรศัพท์ของคนตรงหน้าทิ้งไป

แดนนี่กลอกตาเล็กน้อย เขาน่าจะรู้จักพริมาดี เธอวุ่นวายและมักทำอะไรไม่มีเหตุผล เอาแต่ใจตัวเอง

"หยางจง นายพาเธอไปห้องพักของเธอได้เลย อีกสักพักเรือจะออกแล้ว"

แดนนี่บอกกับคนของเขา แต่กาลเวลาต้องงงหนัก เธอมองเขาอย่างไม่เข้าใจ แต่ชายหนุ่มก็ไม่เปิดโอกาสให้เธอได้ถาม เพราะทันทีที่เขาออกคำสั่งเสร็จชายหนุ่มก็เดินเร็วๆ ออกจากห้องไป

ทิ้งให้เธอมองตามอย่างงุนงง

กาลเวลาถูกพามายังห้องพักบนเรือซึ่งอยู่บนชั้นสิบหกจากทั้งหมด ยี่สิบเอ็ดชั้น ที่แปลกใจคือข้าวของของเธอวางไว้อย่างเป็นระเบียบที่ปลายเตียง อยู่แล้ว

ตั้งแต่เดินตามผู้ชายที่ชื่อหยางจงมาจนถึงห้องพัก เธอไม่สามารถ คลายคิ้วที่ขมวดชนกันออกได้เลย

...นี่มันเรื่องบ้าบอชัดๆ

กาลเวลาทรุดตัวนั่งบนเตียงนอนขนาดห้าฟุตแล้วเอนหลังลงไป เกลือกกลิ้งอย่างหงุดหงิดใจ ทั้งเรื่องโทรศัพท์ที่ถูกโยนลงน้ำ เรื่องที่เจอ

ดาราตั้งซึ่งเธอไม่คิดว่าจะได้เจอในชาตินี้และเป็นการเจอในแบบที่เธอไม่ปรารถนาจะเจอ ไหนจะเรื่องที่ถูกลูกพี่ลูกน้องที่เธอไม่รู้มาลากตัวเข้าไปในห้อง แล้วจ้องตำหนิเธออย่างเอาเป็นเอาตายเรื่องที่เธอไม่ได้มีความผิด

ความจริงเธอควรลากกระเป๋าเดินทางลงจากเรือแล้วขึ้นเครื่องกลับเลยตอนนี้

ใช่!

เธอไม่อยากเดินทางไปกับเรือที่มีเจ้าของสับปะรังค์ห่วยแตกอย่างเขา
แต่นี่ เนิน

กาลเวลาลูกพรตขึ้นนั่ง แต่ขณะที่กำลังคิดว่าจะลากกระเป๋าออกจากห้อง
เรือสำราญลำใหญ่ที่จู่ๆก็ท้อมเที่ยวและลูกเรือห้าพันชีวิตก็เคลื่อนตัวออก
พร้อมเสียงประกาศเป็นภาษาอังกฤษ

หญิงสาวแทบอยากจะกรี๊ดร้อง

ชีวิตเธอเพิ่งจะมาเจอพิษเบญจเพสตอนอายุยี่สิบหกหรือยังงั้นนะ

บทที่ 3

แม่ตั้งใจว่าจะไม่ออกจากห้องไปในวันนี้ แต่พอถึงเวลาอาหารมื้อกลางวัน
กาลเวลาจำต้องลากขาตัวเองออกมาจากห้องแล้วสวดภาวนาขออย่าให้
ได้พบดารานิสัยเสีย แล้วก็เจ้าพ่อมาเฟียอะไรนั่น

เธอหมายถึงแดนนี่ จีน

แล้วก็ขอให้ชาตินี้ไม่ต้องพบหน้ากันเลยยิ่งดี

แต่อย่างว่า สองคนนั้นไม่ใช่คนที่เธอจะพบได้บ่อยๆ ชีวิตเหมือนอยู่
คนละซีกโลก ต่างกันราวฟ้ากับเหว อีกอย่างเธอคงไม่ช่วยซ้ำช่วยซ้อนอะไร
ขนาดนั้น

หญิงสาวหยิบบัตรซึ่งได้มาตอนเช็กอิน เป็นการ์ดแข็งๆ แสดง
หมายเลขของตัวเอง ใช้ในการสแกนเข้าออกห้อง บอกเลขโต๊ะอาหาร
และยังใช้สำหรับการจับจ่ายใช้สอยบนเรือ เพราะเรือลำนี้มีร้านขายสินค้า
ค่อนข้างหลากหลาย กาลเวลาจึงเลือกผูกบัตรกับบัตรเครดิตเพื่อให้ง่ายต่อ
การชำระเงินในกรณีที่เธอเตรียมเงินมาไม่พอ มากไปกว่านั้นยังมีกาสิโน
สำหรับนักเสี่ยงโชค และกาลเวลาก็คิดว่าจะไปสิงในห้องนั้นเวลาที่เบื่อ
ไม่มีอะไรทำ

แต่อารมณ์แบบนี้เธอคงไม่มีแกใจไปนั่งกดตุ้สล็อตเล่นแน่ๆ

อย่างไรก็ตาม ถึงจะเซ็งมากเพียงใดแต่กาลเวลาก็บอกกับตัวเองว่า ไม่ควรเก็บเอามาเป็นอารมณ์จนไม่เป็นอันทำอะไร อย่างน้อยเธอควรได้ เซ็ตภาพบนเรือเพื่อไปใช้ในการโฆษณาโปรดัคต์ของลูกค้า ดังนั้นก่อนออกจากห้องเธอจึงไม่ลืมที่จะควักกล่องติดมือมาด้วย

ร่างบางในชุดที่ยังไม่ได้เปลี่ยนพาตัวเองไปที่ห้องอาหารซึ่งแพ็กเกจที่เธอซื้อนั้นบริการอาหารแบบบุฟเฟต์ตลอดทุกมื้อจนครบกำหนดเดินทางกลับ ซึ่งนั่นถือเป็นเรื่องดีเพราะหากต้องซื้ออาหารเองเธออาจควบคุมค่าใช้จ่ายที่บ้านปลายไม่ได้

กาลเวลากวาดตามองรอบๆ เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มี 'คูร์ณี' อยู่ในบริเวณนี้

พริมาเหมือนตุ้เรื่องแสงเคลื่อนที่ ถ้าเจ้าหล่อนอยู่แถวนี้เธอน่าจะมองเห็นภายในไม่กี่สามวินาที ส่วนเจ้าของเรือ...เขาดูสูงยิ่งกับเสาไฟฟ้า ไม่น่าจะมองหายาก

เมื่อเห็นว่าบริเวณนั้นไม่มีคนที่เธอกลัวว่าจะต้องเจอ กาลเวลาก็พ่นลมหายใจออกมาแล้วรีบกดชัตเตอร์ถ่ายภาพบรรยากาศรอบๆ อย่างใจเย็น คราวนี้หวังว่าจะไม่เผลอถ่ายคนดังคนไหนให้มีเรื่องอีก

อาหารบนเรือถือว่ารสชาติใช้ได้ หรือว่าเธอหิวก็ไม่ทราบ แต่เธोजัดการสเก็ตเนื้อไปหนึ่งและสลัดผักจานโต ของหวานเป็นไอศกรีมหลากหลายรสชาติ ทว่าขณะที่กาลเวลากำลังเพลิดเพลินกับช็อกโกแลตชั้นดี ใครบางคนก็มาหยุดยืนตรงหน้าเธอ

ชายหนุ่มวัยไม่น่าเกินสามสิบห้าปียืนประสานมือกันในชุดสูทสุภาพ... ตัวเดิม

ใช่! เธอจำไม่ผิด เขาคือลูกน้องคนสนิทของแดนนี่ เจิน ชื่อปาริธ

"คุณ มีอะไรอีกหรือเปล่าคะ" กาลเวลามองอย่างระแวง หรือว่าแดนนี่

เกิดอยากเปลี่ยนใจโยนเธอลงจากเรือตอนนี้

"ไม่มีอะไรครับ แต่ผมเห็นว่าคุณนั่งทานอาหารคนเดียว เลยเดินเข้ามาทัก รสชาติอาหารเป็นยังไงบ้างครับ ใช้ได้หรือเปล่า"

ปาริธเป็นชายรูปร่างดี สูงโปร่งพ่อง กับแดนนี่ แต่เขามีใบหน้าและแววตาที่ดูเป็นมิตรมากกว่า ดังนั้นกาลเวลาลจึงลดทอนที่ที่เป็นปรปักษ์กับฝ่ายตรงข้ามลงไปกว่าครึ่ง

"อร่อยค่ะ สมคำเล่าลือ" กาลเวลากล่าวด้วยน้ำเสียงเหมือนประชดประชันมากกว่าชมจากใจจริง นั่นเพราะเธอยังหมั่นไล่เจ้าของเรืออยู่มาก

"คุณมาคนเดียวแบบนี้ไม่เหงาแย่หรือครับ"

"ถามทำไมคะ คุณต้องสนใจเรื่องนี้ของลูกค้าทุกคนเลยหรือ"

"ไม่ใช่หรอกครับ ผมเห็นคุณมาคนเดียว คิดว่าน่าจะเหงา"

"เหงาไม่เท่าไร แต่หงุดหงิดมากกว่า ที่ต้องมาเจอคนนิสัยแย่อย่างเจ้านายคุณและแฟนของเขา"

ปาริธหัวเราะในลำคอ เพราะชั้นที่กาลเวลาดูเอาเรื่องไม่เกรงกลัวใครกับเจ้านายของเขาเธอคงเป็นคนแรกที่ยกล้าต่อปากต่อคำ

"ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณดีครับ ถ้าเป็นผม เจอเหตุการณ์แบบนี้ก็คงแข็งเหมือนกัน"

"ขอบคุณนะคะที่เข้าใจฉัน ช่วยอธิษฐานให้ฉันด้วยนะค่ะ ขอให้ชาตินี้อย่าได้เจอจะได้เจอคนแบบสองคนนั้นอีกเลย อ้อ! แม่ของแฟนเจ้านายคุณด้วย"

ปาริธแอบรู้สึกผิดที่เผลอเข้าข้างคนตรงหน้าแล้วทำตัวเหมือนเกลียดเป็นหนอน แต่บางอย่างในตัวเธอทำให้เขาอยากเอาใจช่วย

"ไม่ต้องเป็นห่วงครับ พวกเขายู่กรุ๊ปวีไอพี พักคนละชั้น ทานอาหารคนละห้อง แต่ว่าช่วงกลางวันคุณเดินหลบตีๆ ก็แล้วกัน คุณพริมาไม่ชอบออกแดด เธอน่าจะเดินซบป้างอยู่ตามห้องเสื้อและกระเป๋าสแบรด์เนม"

กาลเวลาหยุดชั่ว ไม่คิดว่าปาริธจะอยู่ข้างเธอ

"ไม่ต้องห่วงค่ะ ฉันไม่มีปัญญาซื้อของอะไรพวกนั้นอยู่แล้ว ขอขอบคุณที่แนะนำนะคะ"

"ครับ ด้วยความยินดี" ปาริยีนมือให้หญิงสาว "แล้วก็ยินดีที่ได้รู้จักนะคะครับคุณกาลเวลา ผมปาริยครีบ"

"ค่ะ ยินดีที่ได้รู้จัก" กาลเวลาจับมือเขาแล้วเขย่าแรงๆ "แต่มิตรภาพค่ะ"

อารมณ์ขุ่นมัวค่อยดีขึ้นเล็กน้อยหลังจากได้กินของอร่อย และต้องยอมรับว่าส่วนหนึ่งที่ทำให้เธอหายจากความหงุดหงิดคือลูกน้องของคนต้นเหตุที่ทำให้เธอต้องหงุดหงิด

ปาริยมีมิตรภาพให้เธอ อย่างน้อยเธอก็มีเพื่อนหนึ่งคนบนเรือลำนี้

กาลเวลาออกมายืนเก็บภาพท้องทะเลบริเวณกราบเรือ บันทึกรูปภาพแสงอาทิตย์ที่กำลังจะลับขอบฟ้าขณะที่ใครๆ ต่างพากันเข้าห้องรับประทานอาหารเย็นไปตั้งแต่สี่โมงครึ่งทำให้บริเวณนั้นร้างผู้คน

ฟ้าเริ่มเปลี่ยนเป็นสีส้มอมน้ำเงิน รวากับหยุดเวลาไว้ในตอนนั้น เธอจับจ้องภาพตรงหน้าแล้วบันทึกไว้ในความทรงจำ

นี่ล่ะ...เสน่ห์ของการเดินทาง

เธอจะได้พบกับภาพที่ไม่มีวันซ้ำกันเลย อย่างน้อยท้องฟ้าก็ไม่เคยเหมือนกันเลยสักวัน

ทว่าความงดงามของภาพตรงหน้ากลับถูกรบกวนด้วยการถกเถียงกันระหว่างใครบางคน เธอหันไปมองอย่างรำคาญใจ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกในการเที่ยวแล้วพบคู่รักทะเลาะกัน และทุกครั้งมันทำให้ต้องเสียอารมณ์ในการเที่ยวไปเลย

"คุณคิดว่าพริมเดินทางมาถึงนี้เพื่ออะไรคะแดนนี่ พริมแค่ต้องการมีเวลาอยู่กับคุณ"

ภาพที่เห็นทำให้กาลเวลาเผลอเหลืออกตา หญิงสาวขยับตัวให้พ้นจาก

สายตากันทั้งคู่ แล้วแอบมองอย่างห้ามความ 'เผือก' ของตัวเองไม่ได้เลย

"ผมไม่ได้มีเวลามากขนาดนั้นนะพริม ผมต้องทำงาน ถึงคุณมาหาผม ผมก็ไม่มีเวลามาอยู่กับคุณตลอดเวลา ทำไมคุณไม่รอผมอยู่ที่ไทย ผมจะกลับไปที่นี่ก็ตอนไม่มีงาน"

ไหนดอกไม้ใช่แฟน แบบนี้นั้นยิ่งกว่าแฟนเสียอีก

"รอหรือคะ ต้องรอไปอีกถึงเมื่อไหร่ พริมรอคุณมาหลายเดือนแล้ว นะคะ คุณห่วงงานจนลืมพริมไปแล้ว"

ในมุมที่กาลเวลายืนอยู่ เธอได้เห็นสีหน้าของแดนนี่ เฉินอย่างชัดเจน เขาอยู่งายใจเอามากๆ

นี่แหละผู้ชาย...

ถึงเธอจะไม่เคยมีแฟนเป็นตัวเป็นตนแต่ก็พอรู้จักนิสัยของพวกผู้ชาย ได้ใหม่แล้วลืมเก่า ยิ่งเป็นชายครบเครื่องอย่างแดนนี่ ผู้หญิงคงจ้องกัน ตาเป็นมัน น่าเป็นห่วงแทนพริมาเหลือเกิน เพราะถ้าเป็นเธอ เธอจะไม่มอง ผู้ชายแบบเขาเด็ดขาด ข้อแรกคือความสมบูรณ์แบบของเขาจะทำให้ผู้หญิง ต้องวิ่งเข้าหา และที่สำคัญเขาคุยอย่างกับยักษ์ แข็งทื่อเหมือนหุ่นยนต์ยุค แก่ศูนย์

"หรือคุณคิดว่าได้พริมแล้วจะทิ้งกันง่าย ๆ ค่ะ"

"ถ้าผมจะทิ้งใครสักคน ไม่เกี่ยวกับได้หรือไม่ได้หรอกนะพริม" แदनนี่สวนกลับทันควัน แววดาแข็งกระด้าง เขาไม่ชอบให้ใครล้ำเส้น และพริมา กำลังทำในสิ่งที่เขาอมรับไม่ได้

พริมาหนีไปเพราะไม่คิดว่าจะถูกตอกกลับแบบนั้น เธอรับรู้ได้ว่าอีกฝ่าย กำลังไม่พอใจเอามากๆ

"ถ้าพริมไม่พอใจ เราเลื่อนดินเนอร์เย็นนี้ไปก่อนก็ได้ เอาไว้พรุ่งนี้ ใจเย็นแล้วค่อยทานมือเข้าด้วยกัน" แदनนี่พูดตัดบท

กาลเวลาซึ่งยืนใจเต็นรัวยู่ในมุมมืดต้องเบิกตากว้างเมื่อเห็นว่าพริมา

เปลี่ยนสีหน้าและน้ำเสียงอย่างรวดเร็วเมื่อแดนนี่ตั้งท่าจะหันหลังเดินจากไป
บอกตามตรงว่าใจจริงเธอแอบเชียร์ให้พริมาเซดใส่เขา ลูกผู้หญิง
ต้องมีศักดิ์ศรี

"เดียวสิคะแดนนี่" พริมาคว้าแขนชายหนุ่มไว้ "พริมาไม่เง่าแล้วก็ได้คะ
วันนี้พริมาอยากดินเนอร์กับคุณนะคะ อย่าโกรธพริมาเลยนะ พริมาแค่กลัวว่า
คุณจะไม่รักพริมา"

แดนนี่ทำหน้าเมื่อยเมื่อใบหน้าสวยซึ่งแต่งแต้มเครื่องสำอางอย่าง
ประณีตซบลงบนไหล่กว้างของเขา ชายหนุ่มดันเธอออกอย่างสุภาพ แต่ใน
ความรู้สึกของกาลเวลา (ซึ่งยังคงแอบดูอยู่) ถือว่ามันเป็นการเสียมารยาท
เอามากๆ และยังทำให้ผู้หญิงเสียหน้าอีกด้วย

พ่อนื้อทองคำ

"หนึ่งทุ่มตรงผมจะไปปรับคุณหน้าห้อง แล้วพบกันนะครับ" แดนนี่
บอกแค่นั้นก็สาวเท้าเร็วๆ จากไป

กาลเวลารีบขยับตัวซ่อนขณะที่พริมากระต๊อบเท้าแล้วทำฮึดฮัดเดินไป
อีกทาง

"มาแอบดูคนอื่นคุยกัน มันเสียมารยาทไม่รู้หรือไง"

"ว้าย!" กาลเวลาตกใจจนเพลอเซแพ่ตๆ ถอยหลังไปหลายก้าว เพราะ
การโผล่มาแบบไม่ให้สั่มให้เสียงทำเธอขวิญฉว พอต้งหลักยืนได้จึงเห็นว่า
แดนนี่ เนิยยืนอยู่ตรงหน้าเธอ "คุณ เป็นผีหรือไง ฝลุบๆ โผล่ๆ"

ร่างสูงหกฟุตเศษมองหญิงสาวตรงหน้าด้วยสายตาไม่พอใจ กาลเวลา
เซดหน้าขึ้น รู้ว่าถูกจับได้ที่แอบมองเขากับพริมาคุยกัน...แต่เธอไม่ยอมรับ
หรือ

"คุณนี้เป็นตัวอันตรายจริงๆ เลยนะ"

"ฉั่นเนี่ยนะ" กาลเวลาจิ้มนิ้วชี้มาที่ตัวเอง

"ใช่ คุณนั่นแหละ"

"ยังไง ฉันไปทำอะไรให้คุณ"

"เมื่อกลางวันคุณถ่ายรูปปริศนาเป็นเรื่อง ตอนนี้นักคุณยังแอบดูเขาอีก"

"นี่! จะกล่าวหาใครช่วยมีหลักฐานหน่อยได้มั๊ย" กาลเวลาเท้าเอว
แห่งหน้าสบตาเขาอย่างไม่ยอมแพ้

"จับได้คาหนังคาเขาจะต้องมีหลักฐานอะไรอีก" แดนนี่นิ้วหน้าจันคิ้ว
เข้มจัดเคลื่อนไหวมาชนกัน ส่งผลให้ใบหน้าหล่อเหลาของเขาโน้มถ่วงขึ้นไปอีก

"ฉันไม่ได้แอบดูหรือแอบฟังอะไรทั้งนั้นแหละ ฉันยืนถ่ายรูป
พระอาทิตย์ตกอยู่ก่อนแล้ว แต่พวกคุณต่างหากที่เดินมาทะเลาะ...เอ๊ย!
เดินมาคุยกันตรงนี่เอง"

แดนนี่ เงินไม่พูดอะไร เขาจับจ้องใบหน้ากระจำเริญของคนตรงหน้าหนึ่ง
กาลเวลาใจเต้นไม่เป็นจังหวะ คล้ายกลัวแต่ก็ปะปนไปด้วยความหวั่นไหว
ก็เขาหล่อมาก...

มากกว่าพระเอกละครที่เธอคลั่งไคล้แทบเป็นแทบตายเสียอีก

แดนนี่สืบท่าเข้าไปหาคนปากแข็ง อีกฝ่ายยืนนิ่งเป็นหิน มีเพียง
เปลือกตาที่กะพริบปริบๆ เป็นจังหวะ กาลเวลาบอกตัวเองให้หนีเขาไป
ให้ไกล แต่ขากลับไม่ขยับแม้แต่ก้าวเดียว

ให้ตายเถอะ เธอไม่เคยสับสนกับความรู้สึกตัวเองขนาดนี้มาก่อนเลย

ความสับสนของกาลเวลาอยู่กับเธอได้เพียงครู่เดียวก่อนความตกใจ
จะเข้ามาแทนที่อย่างรวดเร็ว เมื่อชายที่เธอเผลอหลงรูปไปชั่วครู่กระซอก
ร่างเธอเข้าหาตัว

"ว้าย!" กาลเวลากิริตร้องออกมา มองเขาตาแทบหลุดออกจากเบ้า
ตั้งแต่เกิดมาเธอไม่เคยถูกผู้ชายคนไหนกอดมาก่อนเลย "คุณจะทำอะไรฉัน
นี่! อย่าทำอะไรฉันนะ ไม่งั้นฉันจะร้องไห้คนช่วย ถ้าคนบนเรื่อนี้รู้ว่า
คุณทำแบบนี้กับลูกค้า มีหวังเรื่องนี้ต้องดังแน่ๆ แล้วคุณก็จะฉาวโฉ่
ไม่มีใครอยากใช้บริการเรือคุณอีก"

แดนนี่คิดว่าคุยกับคนอย่างกาลเวลาช่างเป็นการเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ เขาไม่สนใจที่เธอโวยวายใหญ่โต ชายหนุ่มคว่ำก้นที่คล้องคอเธอออกมาได้ก็ปล่อยร่างบางให้เป็นอิสระทันที

กาลเวลาหอบหายใจเหนื่อย ก่อนจะเห็นว่ากล้องตัวเองไปอยู่ในมือเขา เป็นที่เรียบร้อย

"นี่คุณ เอากล้องฉันไปทำไม"

"ผมไม่อนุญาตให้คุณใช้กล้องบนเรือผม"

"ว่าไงนะ นี่แฟนคุณโยนโทรศัพท์ที่ฉันลงทะเลไม่พอ คุณยังมายึดกล้องฉันอีกเหรอ"

"ผมต้องแน่ใจว่าคุณจะไม่ถ่ายภาพพริมาไปทำอะไร" แดนนี่ไม่ปฏิเสธเรื่องความสัมพันธ์ของเขากับพริมา สำหรับเขา พริมาไม่ได้เป็นอะไรทั้งนั้น นอกจากคู่ครองประจำตัว แต่เขาก็เป็นสุภาพบุรุษมากพอที่จะปกป้องเธอจากคนที่คิดหาผลประโยชน์

"คุณเช็กกล้องฉันดูก็ได้ สาบานว่าฉันไม่เคยคิดถ่ายรูปแฟนคุณเลยคะ นี่คุณ ฉันซีเรียสนะ ฉันต้องทำงาน" กาลเวลาพยายามต่อรองด้วยเหตุผล เพราะเห็นชัดแล้วว่าการใช้อารมณ์เป็นที่ตั้งไม่ได้ช่วยอะไร เธอยังอดคิดไม่ได้ว่าถ้าหากเธอยอมให้พริมาหนึ่งก้าว บอกรหัสโทรศัพท์ให้เจ้าหล่อนเช็กรูปตอนนี้โทรศัพท์ของเธอคงไม่จมลงกันทะเล

พ่อเธอสอนเสมอ...การยอมไม่ได้หมายความว่า 'แพ้' เสมอไป

"ได้ แต่ไม่ใช่ตอนนี้ พรุ่งนี้ผมจะคืนให้คุณ"

กาลเวลามองเจ้าของร่างสูงเดินจากไปด้วยความรู้สึกเหมือนถูกพรากของรักไป ก่อนมองออกไปยังท้องทะเลกว้างไกล

"ว้ายน้ำจากนี้ไปขึ้นฝั่งได้มั๊ยะเนี่ย"

โทรศัพท์ถูกโยนทิ้งทะเล กล้องถูกยึด

ไอ้เกียง เพราะแกลคนเดียว จะรู้บ้างมั้ยว่าพี่สาวแกต้องเจออะไรบ้าง
กาลเวลากุมขมับอยู่ที่โต๊ะตัวสุดท้ายในโถงกลางของเรือซึ่งช่วงเวลานี้
กำลังมีกิจกรรมบันเทิงและแขกหลายคนที่เริ่มเมาไวน์ลุกขึ้นร่ายรำ บรรยากาศ
รอบกายกำลังครึกครื้นเพราะบนเวทีที่เซ็ตเป็นเทอร์เรซเตี้ยๆ กำลังถูก
ครอบครองโดยนักดนตรีเพลงคลาสสิก

กาลเวลาไม่มีแก่ใจจะตีמדากับบรรยากาศอันแสนอภิรมย์ เธอกระดก
ไวน์ฟรีที่คิดราคารวมกับค่าเดินทางไว้แล้วไปสามแก้ว และเริ่มจะมีมึนงง
แต่สายตาเธอก็ไม่พรางเบลอขนาดที่มองไม่เห็นวาล์วกับเกวียนที่มีแดนนี
กับพริมากำลังดวงแขนกันมา

ดาราสาวสวมชุดราตรีสีเงินพอดีสักตัวยาวกรอมเท้า ส่วนแดนนีอยู่ใน
ชุดสูทสีน้ำเงินเข้ม กาลเวลาเมินหน้าหนีเผลอเบะปากใส่

เมื่อเย็นถึงกันเหมือนจะเลิกกันให้ได้ ตกตึกดวงแขนกันยืมน้ำบาน
เขียว

คิดไปแล้วเวลานี้เธอช่างดูแปลกแยกกับคนในโถงนี้เสียเหลือเกิน
เพราะทุกคนต่างสวมชุดสวยงามสำหรับงานเลี้ยงสุดหรู แต่เธอยังอยู่ใน
ชุดเดียวกับเมื่อตอนเย็นและไม่รู้จักใครเลยเพราะมาคนเดียว

หญิงสาวลุกขึ้นยืนแล้วพาร่างตัวเองเดินออกจากห้องจัดเลี้ยงตรงไปยัง
ลิฟต์เพื่อขึ้นไปยังห้องพักของตัวเอง แต่ขณะที่กำลังประคองตัวเองเดินไป
ให้ถึงลิฟต์หูเธอก็ดันไปได้ยินบทสนทนาของใครบางคนที่กำลังพูดถึงคนที่
เธอไม่ชอบหน้าในตอนนี้

"คุณแดนนีเนี่ย ยิ่งแก่ก็ยิ่งหล่อเนอะ"

"สามสิบสอง กำลังกินคะ ใครว่าแก่"

"ก็ฉันหมายถึงเจอกี่ปีๆ ก็หล่อขึ้นทุกปี ฉันชอบเขามากเลยอะแก
แล้วเธอเห็นพริมา พริมาตั๊ว หน้าบานเป็นจันทราเต็มเลย ได้แฟน
โคตรหล่อโคตรรวย โคตรน่าอิจฉาเลยอะ"

"ก็แค่แฟน... ขาววงในเขาเล่ามาว่า คุณแดนนี่ไม่ได้อะไรกับยายคารา นั้นเลย ไฮโซคนนี้ไม่ยอมลงเอยกับใครง่าย ๆ หรือ ก ยายพริมนั้นก็แค่ เกะไม่ปล่อย"

"เฮ้อ!"

"จริง!" เต้าขาวยืนย่นเสียงหนักแน่น สีหน้าจริงจังมากด้วยว่าขาว ที่ตัวเองรู้ว่ามีมูลความจริง "คนใกล้ตัวนางเม้าที่ว่านางพูดออกไปเรื่อยว่า เป็นแฟนกับคุณแดนนี่ แต่เอาจริงแทบไม่เคยเห็นเงาคุณแดนนี่มาหา ยายนั่นเลยสักครั้ง"

"แหม! มีโอกาสขนาดนั้นแล้ว ใครจะยอมปล่อยให้หลุดมือง่าย ๆ ละ เป็นฉันฉันก็เกะไม่ปล่อย"

"ไม่ปล่อยไม่ได้หรอก เห็นหล่อ ๆ แบบนั้น โหดไม่ใช่เล่นนะยะ ตระกูลเขาเป็นมาเพียฮ่องกง ขึ้นไปขุนวายเป็นมาก ๆ จะเหลือแค่ชื่อไม่รู้ด้วย"

"อ้อ! ถ้าได้แบบนี้ถึงตายก็ยอมตายยะ"

"พูดไปเถอะ รีบเข้าไปข้างในดีกว่า ฉันอยากดื่มต่อแล้ว"

กาลเวลามีนฤทธิ์ไว้นักจริง แต่ประสาธุเธอกลับทำงานดีมาก ต่อมาเมื่อการทำงานไม่มีบกพร่องเลยสักนิดเดียว สองสาวในชุดราตรีเดิน ผ่านเธอไปโดยไม่เอะใจเลยว่าสิ่งที่พวกหล่อนพูดจะได้ยินไปถึงใครบ้าง

ว่าแต่... รักกับผู้ชายอย่างแดนนี่ เนิน ถึงกับต้องสังเวทชีวิตเขียวหรือ ...โอเวอร์ไปหน่อยมั้ง

บทที่ 4

เอลิซซามีกำหนดการในการเดินทางเจ็ดวันหกคืน

เช้าวันนี้นับเป็นวันที่สองซึ่งในตารางการเดินทางคือเรือจะล่องอยู่บน
น่านน้ำสากลและจะไปเทียบท่าที่ป็นัง ประเทศมาเลเซียในเช้าวันรุ่งขึ้น

ร่างบางสมส่วนทาสีครีมกันแดดแบบละเมียดละไมที่สุด เธอเป็นคน
ผิวละเอียดแต่คล้ำง่าย

'สีผิวสเบ็กฝรั่ง'

ใครๆ ก็บอกแบบนั้น เธอได้แต่ตอบกลับไปว่าฝรั่งก็สเบ็กเธอ

แต่จนแล้วจนรอดกาลเวลาก็ยังไม่มีโอกาสได้ลงเอยกับ 'ฝรั่ง' คนไหน
ใช้ว่าไม่มีใครเข้ามา เธอพบเจอชาวต่างชาติหลากหลายชาติพันธุ์จาก
การเดินทางท่องเที่ยว แน่นอนว่าพิมพ์ฝรั่งนิยมอย่างเธอย่อมมีหนุ่มๆ
มาตามจีบเป็นธรรมดา แต่เพราะเธอเรื่องมากเอง สุดท้ายจึงได้แค่คุยแล้ว
ห่างหายไป

การมีคู่ชีวิตสวนทางกับสิ่งที่เธอเป็นอุดมการณ์ของเธอ เมื่อมีครอบครัว
จะไปเที่ยวไหนตามใจตัวเองแบบเดิมไม่ได้อีก ฉะนั้นกาลเวลาจึงคิดว่า
เธอเหมาะกับการเป็นโสดมากกว่า อย่างน้อยก็ช่วงสามสี่ปีนี้ เธอจะได้เที่ยว

อย่างสบายใจ

เมื่อทาครีมกันแดดเรียบร้อยแล้ว กาลเวลาก็คว่ำชุดว่ายน้ำมาสวม ชุดว่ายน้ำของเธอเป็นทูพีชบราสีกรม ทางเกงว่ายน้ำเป็นลายตารางเล็ก ๆ สีดำสลับขาว ให้ความรู้สึกลึบปรื๊ดมากกว่าเชือก

วันนี้กาลเวลาวางแผนว่าจะลงไปว่ายน้ำเล่นที่ชั้นสิบเอ็ดซึ่งเป็นพื้นที่ สระว่ายน้ำและมีกิจกรรมทางน้ำสำหรับคนที่ชอบความตื่นเต้นท้าทาย กาลเวลาพิสมัยกิจกรรมพวกนี้อยู่เหมือนกัน แต่เพราะมาคนเดียวเธอคิดว่า คงไม่สนุกสักเท่าไร ดังนั้นเธอจึงหยิบหนังสือท่องเที่ยวแนวใหม่ของ นักเขียนชื่อดังอย่าง 'เถื่อนแปด' ของวรรณสิงห์ ประเสริฐกุลติดมือมาด้วย หลังจากซื้อไว้นานหลายเดือนและปล่อยให้มันนอนนิ่งอยู่ในกระเป๋าเกือบ ทุกทริป

เธอตัดสินใจจากกล้องที่ถูกยึดไปเพราะถึงอย่างไรเธอก็ไม่มีแก๊จ จะทำงานอีกแล้ว อีกอย่างเธอก็สัญญากับตัวเองไว้ด้วยว่าเธอจะไม่ให้เครดิต อะไรกับเรื่องเล่านี้ในเพจของตัวเองเด็ดขาด

เอลิซซ่า ครูซคงกลายเป็นฝันร้ายสำหรับเธอ

กาลเวลาบอกกับตัวเองแบบนั้น โดยไม่รู้เลยว่า 'ฝันร้าย' ของจริง ยังไม่ได้เกิดขึ้น ไม่ใกล้เลยสักนิด

ในห้องนอนขนาดใหญ่บนเรือเอลิซซ่า ครูซ แดนนี่ เชนกำลังนั่งดู ภาพจากกล้องถ่ายรูปอย่างเงียบเชียบ ปารีธเดินเข้ามาพร้อมกับเอกสาร ของฝ่ายการเงิน

"คุณแดนนี่ครับ มีเอกสารต้องเซ็นสองฉบับ"

"อ้อ" แดนนี่ตอบสั้นๆ แต่สายตายังไม่ละจากสิ่งที่อยู่ในมือ

"กล้องใครครับนั้น" ปารีธถามเพราะปกติไม่เคยเห็นเจ้านายสนใจ อะไรพวกนี้

"กล้องของยายบล็อกเกอร์จอมพุดมานั่นแหละ"

ปาริณวินหน้า ก่อนค่อยๆ คลายยิ้ม "นี่คุณแดนนี่พบกับคุณกาลเวลา
อีกแล้วหรือครับ"

"แปลกหรือไง"

"เธอไม่ยากเสวนากับคุณ เพราะเธอไม่ชอบหน้าคุณเท่าไรห์ เรียกว่า
เหม็นหน้าเลยก็ได้" ปาริณพุดลอยๆ แต่กระทบใจเจ้านายมากพอให้ชายหนุ่ม
หันมามองด้วยแววตาไม่สบอารมณ์ "ขอโทษครับ"

"ฉันยึดของเธอมา"

"หือ?"

"ฉันแค่ไม่ไว้ใจ ไม่อยากให้มีภาพข่าวเกี่ยวกับพริมหุดออกไป"

"แต่คุณพริมเป็นคนของสังคม เธอเลี้ยงเรื่องแบบนี้ไม่ได้อยู่แล้ว
นี่ครับ"

"ก็จริง แต่อย่างน้อยก็ไม่ใช่ข่าวที่หลุดออกไปจากเรื่อลำนี่"

ปาริณพยักหน้าเข้าใจ แดนนี่ เฉินไม่มีหัวใจ เขาขายมันแลกกับชีวิต
ที่ได้ทุกอย่างตามต้องการ

ก่อนหน้านี้แดนนี่เป็นนักธุรกิจผู้ร่ำรวยแห่งเกาะฮ่องกง แม้เลือด
ในกายส่วนหนึ่งจะเป็นคนไทย แต่เขาก็ไม่เคยถูกกล่าวถึงในสังคมที่นั่น
ดังนั้นเมื่อชายหนุ่มต้องการเปิดตัวธุรกิจเครื่องตี้มแอลกอฮอล์ยี่ห้อหนึ่ง
ในไทย เขาจึงได้ทำความรู้จักกับพริมาซึ่งเป็นดาราดัง และเพียงระยะเวลา
ไม่นาน ชื่อของแดนนี่ เฉินก็ติดหูคนไทยอย่างง่ายดาย

นั่นเป็นเพียงยุทธวิธีหนึ่งทางธุรกิจ และตอนนี้ก็ถึงเวลาที่ต้องสละเรือ
เพราะมีลำใหม่รอเขาอยู่ข้างหน้าอีกหลายลำ

"แล้วในกล้องนี้มีภาพคุณพริมามั้ยครับ"

แดนนี่มองกล้องแล้วส่ายหน้าปฏิเสธ กล้องของกาลเวลานั้นทีก็แค่
ภาพบนเรื่อลำนี่และภาพถ่ายตัวเอง เป็นครั้งแรกที่แดนนี่หยุดดูรูปใครสักคน

ได้นานขนาดนี้ เพราะในเมมโมรี่การ์ดที่มีภาพถ่ายราวหกสิบกว่ารูป เขา
เลื่อนมาจนหยุดที่ภาพหญิงสาวเจ้าของกล้องตัวนี้

โครงหน้าเรียวย่ได้รูป ผิวเนียนละเอียดสีน้ำผึ้ง รอยยิ้มกระจ่างสดใส
ไปถึงดวงตา

เขาไม่อยากจะยอมรับว่าเธอสวย เพราะในชีวิตเขาผ่านผู้หญิงสวยกว่านี้
มานับร้อยนับพัน แต่กระนั้นเขาก็ไม่เคยหยุดสายตาที่ใครได้นานเท่านี้
มาก่อนเลย

"เธอน่ารักนะครับ" ปาริธถือวิสาสะยื่นหน้ามามองภาพบนจอกล้อง
ที่เจ้านายมองไม่ละสายตา

แดนนี่รีบเบือนหน้าจากภาพถ่ายนั้นอย่างรวดเร็ว และแม้ว่าจะถูก
ลูกน้องจับได้ว่าเขาจ้องภาพหญิงสาวนานเกินไปแต่ชายหนุ่มก็ยังคงเก็ก
หน้าขรึมได้ราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

"ไม่มี นายช่วยเอากล้องนี้ไปคืนเธอหน่อยก็แล้วกันนะ" แดนนี่ส่งให้
คนที่ยืนทำตาใส

"แล้วเธอจะไม่แหกอกผมหรือครับ"

"แหกอกทำไม"

"ก็คุณแดนนี่เป็นคนเอากล้องเธอมา ในเมื่อตรวจดูแล้วไม่มีอะไร
คุณก็น่าจะเอาไปคืนเธอด้วยตัวเอง เพื่อ..." ปาริธเว้นจังหวะครู่หนึ่ง
"...จะได้ขอโทษเธอด้วยใจครับ"

"ขอโทษหรือ ไม่จำเป็นหรอกมั้ง" แดนนี่ปฏิเสธ ถึงแม้ว่าเขามี
ความคิดในเรื่องนี้เต็มๆ แต่เขาไม่สนใจขอโทษใคร เพราะไม่แคร์ว่าใคร
จะคิดอย่างไร จริงอยู่ เจ้าของกล้องตัวนี้อาจเกลียดเขา เหมือนหน้าอย่างที่
ปาริธว่า

แต่ใครจะสนกัน

ปาริธมองคนที่วางกล้องไว้บนโต๊ะแล้วหยิบเอกสารที่ต้องเซ็นมาอ่าน

อย่างตั้งใจ

"จำเป็นสิครับ เพราะถ้าจะว่าไปแล้ว คุณกาลเวลาเธอขึ้นเรือเราในฐานะลูกค้า เธอจ่ายเงินซื้อตั๋ว ต้องเจอรูปแบบนี้ คงเสียความรู้สึกมาก"

"ฉันนายก็มอบบัตรอาหารอาลาการ์ตซ์ชั้นยี่สิบเอ็ดให้เธอด้วยแล้วกัน"

"เอางั้นเหรอครับ"

"ใช่! ไม่จำกัดวงเงิน ฟรีตลอดทั้งทริป"

กาลเวลาขึ้นนั่งอยู่เบื้องหน้าร่างสูงใหญ่ของปารีส หลังจากชายหนุ่มแจ้งข่าวดียิ่งกว่าถูกหวนสองตัวท้ายสามใบรอดของรัฐบาลไทย

กาลเวลายอมรับว่าเธอโกรธแดนนี่ เนิ่นมาก โกรธจนแทบจะวิ่งไปบีบคอถ้าทำได้ แต่นับว่าเขายังมีสามัญสำนึกอยู่มากที่คืนกลองให้เธอ พร้อมมอบบัตรกำนัลอาหารแทนคำขอโทษ เพราะแน่นอนว่าคำขอโทษจากปากเขาไม่มีความหมายสำหรับเธอ ที่สำคัญไปกว่านั้น นับว่าเขายังมีสมองที่ไม่เอากลองมาคืนเธอด้วยตัวเอง

เธอไม่อยากเจอหน้าเขา

"ฟรีตลอดทริปเลยเหรอคะ"

"ใช่ครับ"

"สั่งได้ทุกอย่าง ไม่นั่น ไม่จำกัดวงเงิน"

"ครับ"

"ปู่อาสก้า ปลาติบ สเต็กเนื้อฟรีเมียม ไช้ปลาคาเวียร์"

"ทุกอย่างเลยครับ" ปารีสยิ้มเอ็นดูเมื่อเห็นแวตตาเป็นประกายของเธอ

"ดีค่ะ ฉันฉันรับคำขอโทษจากเจ้านายของคุณ ให้อภัยทุกอย่าง ไม่มีติดค้างสักนิดเดียว" กาลเวลารับบัตรจากชายตรงหน้ามามองตาวาว

"ผมคิดว่าคุณจะโกรธคุณแดนนี่จนไม่ยอมรับคำขอโทษแบบนี้แล้วเสียอีก"

"แหม! ความจริงก็เกลียดอยู่นะคะ แต่เห็นแก่ความฉลาดของเขา
ที่ขอโทษด้วยวิธีสร้างสรรค์ ฉันเลยยอมให้อภัยค่ะ"

"วิธีสร้างสรรค์?"

"ใช่ค่ะ"

ปาริธำหน้าไม่ถูก เขามองหญิงสาวตรงหน้าก็เห็นว่ารูปร่างเธอ
สะอาดสะอ้านไม่เหมือนคนที่เห็นแก่กินเลยสักนิด แต่ทำไมถึงได้ดูปลื้มอก
ปลื้มใจกับการได้รับบัตรกำนัลอาหารราคาแพงบนเรือ

"ดีครับ ผมจะเอาเรื่องนี้ไปแจ้งคุณแดนนี่ ท่านคงดีใจที่คุณชอบ"

"งั้นรบกวนช่วยบอกอีกอย่างได้มั๊ยคะว่าไม่ต้องมาให้ฉันเห็นหน้าเลย
จะดีมาก ให้เขากระโดดลงเรือแล้วว่ายน้ำกลับฝั่งไปเลย"

"เอ่อ..." ปาริธำหน้าไม่ออก ถ้าขึ้นไปบอก เขาคิดว่ากาลเวลานั้นแหละ
ที่อาจถูกจับโยนทิ้งทะเล

"ล้อเล่นค่ะ" หญิงสาวหัวเราะขันเมื่อเห็นว่าสีหน้าของฝ่ายตรงข้าม
เผือดไป "ฉันไม่กล้าหาญชาญชัยขนาดนั้นหรอก"

"ครับ" ปาริธำหน้าตาม เพราะคิดดูแล้วหากแดนนี่ เฉินกระโดดลงน้ำ
แล้วว่ายกลับฝั่งจริงๆ คงดูตลกพิลึก

"ขอโทษที่รบกวนเวลาขึ้นนี่นะคะครับ"

เสียงใครบางคนแทรกขึ้นทำให้กาลเวลาและปาริธำหน้าหันเหุดหัวเราะ
กาลเวลาจำได้ว่าเขาเป็นลูกน้องอีกคนของแดนนี่ เฉิน คนที่ร่วมมือกับ
ปาริธำหน้าเธอเข้าห้องวันก่อน

"คุณกาลเวลารับ นี่หยางจงครับ" ปาริธำหน้าเพื่อนร่วมงานให้
กาลเวลารู้จัก

"สวัสดีค่ะ คุณหยางจง" กาลเวลากล่าวชื่อเขาด้วยน้ำเสียงกระด้าง
สายตาท้องบ่งบอกว่ายังไม่หายเคือง

"ครับคุณกาลเวลา ชื่อเพราะจังเลยนะคะครับ" หยางจงยิ้มบาง

กาลเวลาสังเกตว่าหยางจงนั้นมีใบหน้าที่เครียดขมกว่าปาริหมาก บุคลิกหนึ่งๆ ดูกลับแฝงไปด้วยความน่ากลัว

"จริงๆ พวกคุณเรียกฉันว่า 'เว' ก็ได้ค่ะ ฉันไม่ถือ เพราะเรียกชื่อเต็มแล้วมันจุกจิก" ถึงจะเกร็งๆ กับหยางจงอยู่บ้าง แต่เธอก็ยังใจกล้าพอที่จะพูดเล่นกับคนทั้งสอง

และเป็นไปตามคาด หยางจงไม่พูดอะไรสักคำ ขณะที่ปาริยิ้มกระจ่าง

"ดีครับคุณเว ผมว่าดูสนิทกันดี คุณเวเรียกผมว่าริก็โอเคครับ"

"อะเฮ่ม" หยางจงกระแอมขี้ดจิ้งหะเพื่อนที่ทำท่ากะลิมกะเหลี่ย "ไปได้แล้ว คุณแดนนี่รออยู่ ขอตัวนะครับคุณเว"

หยางจงลากปาริออกไปทันที กาลเวลามองตามอย่างงุนงง คนพวกนี้ไม่คิดจะทำตัวให้เหมือนคนปกติเลยหรือไง ทั้งเจ้านายทั้งลูกน้อง ไปไหนมาไหนผลุบๆ โผล่ๆ

จะอะไรก็ช่างเถอะ ตอนนี้อย่ามีอะไรน่าสนใจเท่าบัตรวีไอพีในมือเธออีกแล้ว

เซียร์ทูน่าตั้มยำกับซอสมะขาม ออกเปิดเซียร์เสิร์ฟพร้อมดับห่าน สเต็กเนื้อโกเบ

กาลเวลาพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่แสดงความรู้สึกนอกนอกหน้า เมื่ออาหารมาเสิร์ฟครบทุกจาน แต่กระนั้นรอยยิ้มก็ยังกระจ่างชัดเจน พนักงานเสิร์ฟเห็นแล้วยังมองอย่างงุนงง

คิดคำนวณดูแล้วอาหารมื้อนี้ราคาเฉียดๆ ครึ่งหนึ่งของโทรศัพท์มือถือเธอที่ถูกโยนลงน้ำไป ฉะนั้นกว่าจะถึงวันกลับเธอคิดว่าคงได้กำไร

หญิงสาวไม่ลืมเก็บภาพอาหารบนโต๊ะ เธอวางแว่นกันแดดของลูกคาลงบนโต๊ะในองศาที่สวยงามและกดชัตเตอร์ ทว่าอยู่ดีๆ บรรยากาศอันแสนอภิรมย์ก็มีอันต้องสะดุดเมื่อสายตาเธอดันไปปะทะเข้ากับภาพบางอย่าง

พริมา

กาลเวลาเกือบพ่นลมหายใจออกมา เรือลำนี้ออกจะกว้างใหญ่ไพศาล
ผู้คนได้ตั้งห้าพันคน แต่ไม่รู้ว่าทำไมเธอถึงได้เจอแต่คนที่ไม่ยากเจอ

หญิงสาวหรือตาลงเพื่อมองให้แน่ใจว่าคนที่นั่งอยู่ตรงข้ามกับพริมา
เป็นใคร แวบแรกเธอคิดว่าเป็นแดนนี่ เฉิน แต่เมื่อมองดีๆ แล้วพบว่า
ไหล่ของชายผู้นี้ลู่ต่างจากแดนนี่ ไหล่ของเขากว้างตั้งตรงสง่าผ่าเผย

จากจุดที่เธอนั่งไกลเกินกว่าจะได้ยินบทสนทนาของคนทั้งคู่ แต่เธอ
ก็จับสัทสำเนาได้ว่าการสนทนาจะรื่นเริงพอหู เพราะใบหน้าทั้งสองคนกระจำ
ไปด้วยรอยยิ้ม

ถ้าแดนนี่มาเห็นคงหึงตะพืดตะพือแน่ กาลเวลาคิดแล้วได้แต่สายศีรษะ
ไปมา คงไม่มีผู้หญิงคนไหนกล่ามานั่งจู่กับผู้ชายคนอื่นบนเรือของแฟนตัวเอง
หรือ

พรวด!

"แค่ๆ"

กาลเวลาสลักน้ำหน้าดำหน้าแดง เพราะขณะที่กำลังยกน้ำขึ้นดื่ม
เธอเห็นว่าพริมากับหนุ่มปริศนากำลังกุมมือกันแล้วสบตาอย่างหวานซึ่ง

"OMG"

อาหารราคาแพงกลายเป็นมือที่แสนพะอืดพะอม

กาลเวลาไม่ได้มีความหลังฝังใจเรื่องความรักแต่อย่างใด แต่เธอรู้สึก
อยากอาเจียนทุกครั้งที่เดินไปจู่ไปเห็นพฤติกรรมนอกใจของใครเข้า

เธอไม่ได้รู้จักพริมาและแดนนี่ เฉินมาก่อน ไม่ได้สนิทสนมเป็น
การส่วนตัว ออกจะเกลียดไม่ยากเจอเสียด้วยซ้ำ แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่าพริมา
ช่างใจร้ายเหลือ นอกใจยังไม่พอ ดันมานั่งจู่กับผู้ชายอยู่ใกล้แค่ปลายจมูก
แดนนี่

"อาหารไม่อร่อยหรือคุณ คิวถึงได้ยับขนาดนั้น"

กาลเวลาสะดุ้งตัวโยนเพราะกำลังตกอยู่ในภวังค์ความคิด แล้วยิ่งตกใจหนักขึ้นกว่าเดิมเมื่อเห็นว่าชายผู้ยืนอยู่ตรงหน้าเธอเป็นใคร

"คุณ"

"ทำไมต้องทำหน้าตกใจขนาดนั้นด้วย"

จะไม่ให้ตกใจได้ไง นี่เขาเห็นหรือยังนะว่าแฟนตัวเองกำลังจับมืออยู่กับผู้ชายคนอื่น

น่าจะยัง...

เพราะถ้าเห็นแล้วคงไม่มายืนคุยกับเธออยู่ตรงนี้นะ และเขาก็ไม่ควรได้เห็นด้วย

หรือว่าควร...

"คุณ!" แดนนี่เรียกหญิงสาวอีกครั้ง เพราะเห็นว่าเธอยังมองจ้องเขาตาไม่กะพริบ

"เอ่อ! คุณกำลังจะไปไหนคะ" กาลเวลาถามก่อนจะรู้สึกอยากตอบปากตัวเองสิบครั้ง เธอมีสิทธิอะไรไปถามเขาเรื่องนั้นกัน

"ผมหรือ" แดนนี่ยิงงงหนักกับท่าที่อันแปลกพิลึกของเธอ กาลเวลาเป็นคนประหลาด เขาพบเธอก็ครั้งเธอไม่เคยเป็นปกติอย่างผู้หญิงคนอื่นเลย

"ฉันถามไปั่นเองแหละคุณ ไม่ได้อยากรู้อะไรหรอก"

แต่อย่าเดินไปทางห้องอาหารก็แล้วกัน...

"ขอบคุณนะคะ สำหรับอาหารอร่อยๆ" หากเป็นก่อนหน้านี้เธอคงไม่เสียเวลาคู่กับเขาสักนิด แต่เห็นแก่ชะตาความรักของเขาที่ช่างน่าสงสาร เธอจะยอมลืมความบาดหมางที่ผ่านมา

ใบหน้าหล่อเหลาปรากฏรอยยิ้มจางๆ ูบหนึ่ง ก่อนจะเลือนหายไปอย่างรวดเร็วจนกาลเวลาไม่แน่ใจว่านั่นเรียกยิ้มหรือเปล่า

"ผมต้องขอโทษคุณเหมือนกัน เรื่องกล้อง ส่วนโทรศัพท์ของคุณที่

พริมนองน้ำไปผมจะรับผิดชอบให้"

กาลเวลาลิ่งเพราะไม่คิดว่าเขาจะรู้เรื่องโทรศัพท์ของเธอ แต่คิดไปแล้วบนเรือนี้คงไม่มีเรื่องไหนที่เขาไม่รู้

"คุณไม่ต้องรับผิดชอบแทนหรอกค่ะ คุณไม่ได้เป็นคนทำ"

"ไม่เป็นไร ผมคิดว่าผมควรรับผิดชอบเรื่องนี้"

กาลเวลาสะท้อนใจ เขาออกตัวรับผิดชอบความผิดแทนคนรัก แต่เจ้าตัวกลับไปนั่งพลอดรักกับผู้ชายคนอื่น

แดนนี่ เฉินพลาดตรงไหนกันนะ ทั้งหล่อ ทั้งรวย คนรักยังคิดนอกใจได้

"ถ้าคุณจ้างผมอีกนาทีเดียว ผมจะคิดเงินละนะ" แดนนี่อดทนไม่ไหวถึงนี้ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาตกเป็นเป้าสายตา แต่กาลเวลาก็เป็นคนแรกที่ทำให้เขารู้สึกประหม่า

กาลเวลาริบทันไปมองทางอื่น เธอหมกมุ่นมากเกินไปจริงๆ นี่ไม่ใช่เรื่องของเธอ ไม่จำเป็นต้องอินขนาดนี้ก็ได้มั้ง

"งกแบบนี้ไง ถึงว่ารวยรวย" เธอบ่นลอยๆ แก่แก้ว

แดนนี่หัวเราะในลำคอ ก่อนทุกอย่างจะตกอยู่ในความเงียบ ระยะเวลาสั้นๆ แต่แสนยาวนาน และเป็นแดนนี่ที่เอ่ยขึ้นมาก่อน

"ผมชอบรูปถ่ายของคุณนะ"

กาลเวลาหันมามองคนพูดและทำให้ประสานสายตาเข้ากับเขาพอดีในดวงตาสีเข้มนั้นเปล่งประกายระยิบระยับ มันทำให้ใจเธอหวืออย่างไร้เหตุผล สาบานได้ว่าเธอไม่ใช่ผู้หญิงที่หัวนโหนกกับผู้ชายง่ายๆ

แต่ทำไมกับเขาเธอถึงได้ใจเต้นแรงแบบนี้

บทที่ 5

เอลิซซา ครูซมุงหน้าสู่น่านน้ำสากล ร้านค้าปลอดภาษีเริ่มเปิดให้บริการพร้อมกันกับกาสิโน เป็นช่วงเวลาแห่งความสุขของขาช้อปและนักเสี่ยงโชค

กาลเวลาดังหน้าตั้งตาจดบันทึกข้อมูลที่จะใช้เขียนรีวิวไว้อย่างละเอียด ถึงแม้ว่าเธอชอบเที่ยวเป็นชีวิตจิตใจ แต่ถึงเวลาทำงานก็เป็นคนจริงจังมากเช่นกัน ดังนั้นเธอจึงลืมเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ไปหมดสิ้น อันที่จริงเธอไม่ควรไปจดจำอะไรด้วยซ้ำเพราะมันไม่ใช่เรื่องของเธอ

ที่ทำได้ก็คือภาวนาให้ภาพที่เธอเห็นเป็นแค่ความเข้าใจผิดไปเอง

กาลเวลาใช้เวลาครึ่งชั่วโมงกับร้านปลอดภาษี อีกเกือบสองชั่วโมงกับตู้สล็อต และคงจะนานกว่านั้นหากว่าชิปที่เธอแลกมาไม่หมดไปเสียก่อน เอาเข้าจริงเธอไม่เคยชนะตู้พนันนี้ได้เลย

พอหมดเงินไปเยอะกาลเวลาก็หาที่ปลดปล่อยอารมณ์ด้วยการลงไปจิบค็อกเทล ฟังเพลงคลาสสิก แต่ขณะที่มองเหล่าไฮโซทั้งสาวทั้งแก่เดินเหินฉายไปมาในชุดราตรี แต่งตัวจัดจ้านจนเธอต้องคิดว่าพวกหล่อนสามารถแบกชุดอลังการขนาดนี้ขึ้นเรือมาอีท่าไหน มิน่าเล่าตอนมาที่

จุดเช็กอินถึงได้เห็นว่ากระเป๋าทิ้งไว้ข้างทางของแต่ละคนใหญ่เบ้อเร่อ

เธอถอนหายใจออกมาเฮือกหนึ่ง เพราะแม้ว่าเธอจะตื่นเต้นกับบรรยากาศของเรือสำราญที่เพิ่งเคยสัมผัสเป็นครั้งแรกในชีวิต แต่พอเอาเข้าจริงเธอพบว่ามันน่าเบื่อว่าการตั้งแคมป์ลำบากๆ บนเขาเยอะเลย

อย่างไรก็ตาม พรุ่งนี้เรือจะจอดที่ปีนัง ประเทศมาเลเซีย เธอควรนอนพักเอาแรงเพื่อเดินเที่ยวบนฝั่งให้เต็มที่ดีกว่า

ร่างบางขยับลุกจากเก้าอี้แล้วพาตัวเองออกจากบาร์ ซึ่งต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการเดินหลบหลีกผู้คนที่แออัด แต่ขณะที่กำลังเลี้ยวไปตามทางเดิน เธอก็พบกับหนุ่มสาวคู่หนึ่งกำลังจูบกันอย่างคึกคัก

"คุณพระ" กาลเวลายกมือขึ้นป้องปาก เบิกตากว้าง

เธออยากตบปากตัวเองเป็นรอบที่สองของวัน นี่ไม่ใช่เวลาที่เธอจะมาถามหาพระเจ้า หญิงสาวรีบก้มหน้างูต ใจเต้นรัวจนเหมือนว่าจะกระเด็นออกมาจากอก

ไม่ใช่เพราะเธอไม่เคยเห็นใครจูบกัน แต่เพราะคนที่กำลังจูบกันอยู่นั้น เป็นพริมาภกับชายคนที่เธอเห็นเขาอยู่กับดาราสาวเมื่อกลางวัน

"ขอโทษค่ะ" เธอรีบกล่าวขอโทษแล้วก้มหน้าก้มตาเดินเลี่ยงคนทั้งคู่ไป ทว่าเพราะมัวแต่ก้มหน้านั่นเองจึงทำให้ชนเข้ากับร่างของใครบางคนเข้าอย่างจัง "อ๊ย! ขอโทษ..."

คำขอโทษนั้นถูกกลืนหายไปเพราะเธอพบว่าคนที่เธอเดินชนคือแดนนี่ เนิน เขายืนนิ่งมองเลยศีรษะเธอไป

จังหวะพอดีราวกับฉากหนึ่งในละครหลังข่าว

และใช่! เธอเป็นตัวประกอบที่น่ารำคาญมากคนหนึ่งที่ไม่ควรมาอยู่ตรงนี้เลย

"แดนนี่คะ มันไม่ใช่อย่างที่คิดนะคะ"

นั่นไง! ไตอะล็อกเป๊ะ

'ไม่ใช่อย่างที่คิด' แล้วจะเป็นอย่างอื่นไปได้อย่างไร จูบกับผู้ชายคนอื่น
ที่ไม่ใช่แฟนตัวเอง คิดทางไหนก็ 'นอกใจ' ชัดๆ

กาลเวลาลอยตากะโถกในสีหน้าปริมา แต่ที่ทำได้คือตะโกนก้องในใจ
เพียงเท่านั้น ส่วนคนที่สมควรโวยวายที่สุดกลับยืนมองนิ่ง ไม่มีคำพูดใด
หลุดออกมาจากปากเขาลักคำเดียว

กาลเวลาตื่นขึ้นมาในตอนเช้าขณะที่ภาพเมื่อคืนยังติดตา

เมื่อคืนหลังจากที่บังเอิญเข้าไปอยู่ร่วมในเหตุการณ์ที่ไม่ควรอยู่ เธอ
ก็หนีออกมาจากสถานการณ์ชวนอึดอัดอย่างรวดเร็วโดยไม่รู้ว่าจะหนี
เงินจะจัดการกับคนรักและชายชู้อย่างไร แต่ถ้าให้เดา เขาอาจจะตรงไป
อัดหน้าผู้ชายคนนั้นสักหมัดสองหมัดให้สาสมกับความแค้น

แต่หวังว่าคงไม่ถึงขั้นจับโยนลงทะเลหรือมั้ง ถึงแม้ว่าเขาจะทำได้
แต่นั่นก็โหดร้ายเกินไปหน่อย

ถึงอย่างไรก็ตาม ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นระหว่างแดนนี่ ปริมา และชายชู้
ก็ขออย่าให้เธอได้เข้าไปรู้ไปเห็นอะไรอีกเลย หญิงสาวพนมมือไหว้ฟ้าดิน
แต่ทว่าทันทีที่ก้าวเท้าออกจากห้องสายตาเธอก็ปะทะเข้ากับคนที่เธอ
ไม่อยากจะเจอ

"เอ่อ..." กาลเวลาไม่รู้ว่าอะไรดี แดนนี่ยืนอยู่ห่างจากเธอ
ไม่กี่สิบเมตร เขากำลังคุยกับหยางจงสีหน้าเคร่งเครียด แต่เพราะเธอ
โผล่มาขัดจังหวะ ชายหนุ่มจึงหยุดแล้วปรายตามามองเธอ

"หวัดดีตอนเช้าค่ะ" หญิงสาวยกมือทักทายคนทั้งคู่อย่างเลื่องไม่ได้

"อรุณสวัสดิ์ครับคุณแว" หยางจงกล่าวทักทายเธอกลับด้วยภาษาไทย
สำเนียงแปร่งๆ ตามแบบฉบับของเขา

ส่วนแดนนี่นั้นไม่พูดอะไรกับเธอสักคำ เขาหันไปสั่งอะไรบางอย่างกับ
หยางจงสั้นๆ แล้วเดินเลี้ยวออกไปทันที ซึ่งกาลเวลาก็ไม่ได้อยากให้เขา

หักทลายเลยสักนิด และถึงแม้ว่าเราจะทำหน้าที่เหมือนหน้าหน้าต่างซึ่งด้วยตะปู แต่เธอจะไม่ถือสา เพราะถ้าหากเธอเป็นเขา เธอก็คงไม่อยากเสวนากับใครเหมือนกัน

"วันนี้คุณเวอยากดำนํ้าดูปลาทะเล หรือว่าลงเที่ยวที่ฝั่งครับ" หยางจงแสดงความใส่ใจในฐานะที่กาลเวลาเป็นลูกค้า

"ฉันคิดว่าไปทานของพื้นเมืองที่ปิ้งดีกว่าค่ะ ฉันเคยมาเมื่อสองปีที่แล้ว จำได้ว่าบะหมี่อร่อยมาก"

"ยังงี้ก็อย่าทานเยอะเกินไปนะคะ คุณมีบัตรทานอาหารบนเรือฟรีตลอดทริปอยู่ไม่ใช่หรือครับ"

หญิงสาวยิ้ม ไม่คิดว่าหยางจงจะพูดไทยได้หลายประโยคเหมือนกัน

"แน่นอนค่ะ ฉันคิดเมนูมือเย็นไว้เรียบร้อยแล้ว เมื่อวานทานไม่อร่อยเลย เพราะว่าดันไปเจอภาพที่ทำให้กลืนอะไรไม่ลง..."

"ภาพอะไรหรือครับ" หยางจงนินหน้า กังวลว่าจะเกี่ยวกับบริการของลูกเรือหรือไม่

กาลเวลาเม้มปากแน่น ยิ้มจนตาหยี "ไม่มีอะไรหรอกค่ะ ไม่สำคัญอะไรหรอก"

"ถ้าพนักงานให้บริการไม่ดีแจ้งได้เลยนะคะ คุณแดนนี่ซีเรียบร้อยเรื่องแบบนี้มาก"

"ค่ะ" เธอพยักหน้า แต่ตอนนี้แดนนี่ซีไม่ซีเรียสเรื่องไหนเท่ากับเรื่องเมื่อคืนนี้แน่ๆ เพราะดูจากสีหน้าของเขาเมื่อครู่นี้เธอก็รับรู้ได้ถึงรังสีบางอย่างที่แผ่ออกมาอย่างรุนแรง

สีหน้าที่เหมือนว่าพร้อมจะบีบคอทุกคนให้ตายคามือได้ภายในครั้งเดียว

กาลเวลาเดินเที่ยวตลาดปีนัง เพลิดเพลินกับการชิมอาหารย่านถนนคนเดินจนแน่นท้อง โดยปกติอาหารประเทศมาเลเซียจะมีรสชาติ

และกลิ่นที่ไม่ถูกปากคนไทยเท่าใดนัก แต่กาลเวลาเป็นคนที่ง่าย และชอบชิมอาหารประจำท้องถิ่น ไปเที่ยวที่ไหนต้องกินอาหารพื้นเมืองที่นั่น เรียกได้ว่าท้องเธอชินมากพอจะรับอาหารได้ทุกชาติเลยก็ว่าได้

กำหนดการของเรือเอลิซซา ครูซจะออกเดินทางต่อไปภูเก็ตในคืนนี้ เธอต้องรีบกลับมาให้ทันเวลาขึ้นเรือเร็วในตอนเย็นซึ่งเรือเร็วรอบสุดท้ายจะต้องมาถึงล่วงหน้าก่อนเรือสำราญออกเดินทางหนึ่งชั่วโมง

มาถึงเรือก็เป็นเวลาพลบค่ำแล้ว เป็นช่วงเวลาที่นักท่องเที่ยวพลุกพล่านพอสมควร เธอเดินหลบหลีกผู้คนเพื่อกลับเข้าห้องพักเพราะเหนื่อยจากการตระลอนท่งวัน ส่วนอาหารมื้อเย็นที่เธอแพลนไว้ในหัวเป็นอันต้องยกยอดไปพบในวันพรุ่งนี้

"คุณไปเที่ยวบนฝั่งคนเดียวเหรอ"

เสียงใครบางคนถามขึ้นขณะที่เธอกำลังเดินผ่านหน้าเขา และแม้ว่าไม่ได้เรียกชื่อแต่อะไรบางอย่างก็ทำให้เธอรู้สึกว่าเขาผู้นั้นพูดกับเธอ

"คุณ!" กาลเวลานี้น้ำหนักเหมือนเห็นว่าแดนนี่ยืนฟังร่ากันในช่วงที่ดูสบายกว่าทุกครั้ง แต่ที่แปลกกว่าชุดของเขาคือคำทักทายของเขาต่างหาก

เมื่อเขายังทำหน้าที่เป็นผีดิบใส่เธออยู่เลย

"ผม ทำไมเหรอ"

"เมื่อที่คุณคุยกับฉันเหรอ"

"ใช่! ตรงนี้ไม่มีใครนอกจากผมกับคุณนี่"

พอเขาพูดเช่นนั้นกาลเวลาก็หันไปมองรอบๆ โดยอัตโนมัติ และพบว่าใกล้ๆ กับจุดที่เธอและเขายืนอยู่ไม่มีใครเลยจริงๆ ทั้งที่ก่อนหน้านี้เธอเห็นว่ามีคนเต็มไปหมด

"ทำไมถึงพอดี เวลาอาหารเย็น"

จริงสิ ที่นี้มีเวลารับประทานอาหารเย็นให้นักท่องเที่ยวเลือกสองรอบคือสี่โมงเย็นกับหนึ่งทุ่ม และคนส่วนมากมักจะเลือกเวลาหนึ่งทุ่มเพราะ

สีม่งเร็วเกินไปสำหรับมือเย็น

"อ้อ!"

"คุณละ ไม่ไปทานม้อเย็นหรือ"

กาลเวลาอตระแวงเล็กๆ ไม่ได้ เธอไม่รู้ว่แดนนี้ เณคนนี้แท้จริง
เป็นคนอย่างไร แต่ส่วนมากเวลาที่พบกัันโดยบังเอิญเธอจะเห็นเขาในลุด
ที่เจียบขริม พุดน้อย

วันนี้ทั้งเจ้านายและลูกน้องแก้งผิดิพุดเก่งกว่าทุกวัน

"ฉันเื่อมมาจากปีนังแล้วละคะ"

"ผมคิดว่าคุณจะใช้บัตรวิไอพิจนค้มเสียอีก"

"เรื่องนั้นคุณไม่ต้องห่วงหอรอกคะ ฉันใช้ค้มแ่ คุณนั้นแหละ อย่ามา
ปนฉันที่หลังก็แล้วกัน"

แดนนี้หัวเราะในลำคอ "ตัวแค่นี้จะกินได้ลักเท่าไรว"

"คะ เพราะคนระดับคุณไม่ล้มละลายง่าย ๆ หอรอก ใช้มะ"

เจ้าของร่างสูงเพียงแค่อีม ไม่พุดอะไร เขาหิบบุหรีขึ้นมัจดแล้ว
สูบอย่างสบายใจ กาลเวลาไม่ได้พิสมัยผู้ชายสูบบุหรี แต่ต้องยอมรับว่
เวลาที่แดนนี้สูบเจ้ามวนเล็กๆ แล้วพ่นควันออกมา เขาคุเ่เป็นบ้าไปเลย

ตายละ! เธอจะหลงผู้ชายสูมสีสู่มห่าไม่ได้มะ

"ขอโทษนะ ผมลืมไปว่คุณอาจไม่ชอบกลินบุหรี" แดนนี้บอกเหมือน
เฟ็งนึกขึ้นมำได้ แล้วกาลเวลาก็เผลอส่ายหน้าโดยอัตโนมัติ

แดนนี้หัวเราะอีกระลอกกับท่าที่แปลกๆ ของเธอ อันที่จริงเขา
ไม่รู้ตัวเลยว่าแ่เวลาไม่กี่นาทีที่ได้คุยกัับคนตรงหน้า เขาเผลอหัวเราะ
ไปหลายครั้งเลย

"ฉันไม่ได้รังเกียจ แต่ก็ไม่ได้ชอบนะคะ" กาลเวลาริบบิบาย

"แล้วคุณดื่มหรือเปล่า"

"ถามทำไมคะ"

"ก็ถ้าคุณไม่รังเกียจ ผมเชิญคุณดื่มด้วยกันได้หรือเปล่า"

"ฉันไม่ได้อะไรจะรังเกียจนะคะ แต่ฉันกลัวถูกคุณพริมาแหกอกเอา" กาลเวลาบอกตามที่คิด เธอไม่นิยมไปไหนมาไหนสองต่อสองกับผู้ชายที่มีเจ้าของแล้ว ต่อให้ผู้ชายคนนั้นจะไม่ได้คิดอะไรเกินเลยกับเธอเลยก็ตาม

"เมื่อคืนคุณก็เห็นว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง"

"ฉันแค่เห็นคะ แต่ไม่ได้รับรู้อะไรด้วย ตราบใดที่คุณปรับความเข้าใจกันได้ ชีวิตคู่ก็ถือว่ายังไม่พังลง"

"ไม่หรอก มันไม่เคยมีอะไรมาตั้งแต่เริ่มแล้ว"

กาลเวลาอิงไปเมื่อชายหนุ่มบอกแบบนี้ เธอไม่รู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่ แต่ถ้าจะให้เดา เขาอาจจะอยู่ในช่วง 'ทำใจ'

"ก็ได้คะ แต่ว่า...ฉันถนัดดื่มเบียร์มากกว่าอย่างอื่นนะคะ"

"ผมก็เหมือนกัน"

แดนนี่ เชนไม่ได้พาเธอไปดื่มเบียร์ในห้องอาหารหรืออย่างที่เธอคิดในตอนแรก แต่เขาสั่งให้ลูกเรือยกเบียร์มาเสิร์ฟตรงลานข้างสระว่ายน้ำซึ่งอยู่ชั้นเดียวกับห้องฟักเพิร์สดีคลาสสำหรับแขกที่จ่ายแพงกว่าคนอื่น

บริเวณสระว่ายน้ำเวลานี้ผู้คนบางตา มีเพียงเธอกับแดนนี่ และคู่สามีภรรยาชาวจีนที่นั่งฝั่งตรงข้ามสระเพียงเท่านั้น กาลเวลามองไปรอบๆ อย่างเสียวสันหลัง เพราะเธอคาดว่าพริมาก็น่าจะพักอยู่ชั้นนี้ด้วยเช่นกัน

"พริมาเขาไม่โผล่มาตอนนี้หรอก คุณสบายใจได้"

แดนนี่พูดราวกับอ่านใจเธอออก หญิงสาวผลอเลิξηริมฝีปากอันแห้งผากของตัวเอง อยากถามกลับไปเหมือนกันว่าทำไมเขามั่นใจนักกว่าพริมาจะไม่โผล่มาแหกอกเธอตอนนี้ ทว่าเธอก็เก็บงำความสงสัยนั้นเอาไว้

"แล้วลูกน้องคุณไปไหนกันหมดล่ะ คุณถึงต้องมาหาเพื่อนดื่มเบียร์แบบนี้"

"สองคนนั้นอยู่ในเวลางาน"

"อ้อ!" เธอพยักหน้ารับรู้ ก่อนยกเบียร์ขึ้นจิบอย่างไม่รู้ว่าจะพูดอะไรต่อไปอีก

"ที่ป็นังเป็นยังงี้บ้าง"

"ก็ดีค่ะ ฉันชอบเดินสตรีตฟู้ดที่นั่น ของกินอร่อย แต่อากาศร้อนไปนิด"

"ผมเคยกินอาหารมาเลย ไม่ถูกปากเท่าไร" แดนนี่บอกขณะที่ยกเบียร์ดื่มเหมือนกัน เขาไม่ได้จับแบบกาลเวลาทว่าดื่มรวดเดียวหายไปถึงครึ่งแก้ว

"คุณ ถ้าเมาขึ้นมา ฉันยกคุณไปเก็บไม่ไหวนะ"

"ผมไม่เคยเมา" แดนนี่บอกด้วยสีหน้าที่บ่งบอกว่า 'จริงจัง' แต่กาลเวลาหัวเราะไม่เชื่อคำพูดโอ้อวดนั้น

"พอฉันบอกว่าไม่มีใครเก่งเกินเหล่าไปได้หรอก เบียร์ก็ด้วย"

แดนนี่คิดตามแล้วพยักหน้าเห็นด้วย "ก็จริง คุณเองอย่าเผลอเมาก็แล้วกัน"

"ได้ใจ ของฟรี"

"คุณนี่เห็นแก่กินเหมือนกันนะ"

"อ้าว! นี่ฉันมาดื่มเป็นเพื่อนนะ ไม่ได้มาให้คุณว่า"

"ไม่จริงหรือไง ตอนแรกคุณโกรธผมแทบเป็นแทบตาย แต่พอผมให้บัตรกินอาหารฟรี คุณก็หายโกรธเลย" แดนนี่บอกด้วยนัยน์ตาพราวระยับขบขัน

กาลเวลาทำหน้าที่เพราะเคื่องที่ถูกล้อเลียน ถึงเธอจะเป็นอย่างที่เขาพูด แต่ก็ไม่ใช่เสียทุกอย่าง

"ใครว่าฉันหายโกรธ ฉันเห็นแก่ความตั้งใจจริงในการขอโทษของคุณหรอกนะ ถึงได้ไม่เอาเรื่อง แต่ยังไงก็ช่างเถอะ คุณจะไม่รับผิดชอบเรื่องโทรศัพท์ของฉันที่แฟนคุณโยนทิ้งทะเลไปฉันก็เข้าใจ เขาทำกับคุณขนาดนี้

คุณไม่ต้องรับผิดชอบอะไรแทนเขาหรอก"

กาลเวลาล้ำพุดเพราะเริ่มมีฤทธิ์เปียร์ เธอยังคงมีสติสัมปชัญญะ แต่ควบคุมคำพูดได้ยากขึ้นเพียงเท่านั้น เพราะหากเป็นยามปกติเธอคงไม่กล้าพูดเรื่องส่วนตัวกับคนที่ไม่ได้สนิทสนมอะไรกัน

แต่ขณะที่แดนนี่กับกาลเวลาต่างเฝ้าอยู่ในภวังค์ความคิดของตัวเอง นาที่เดียวกันนั้นก็มีความกรีดร้องอย่างตอกอกตกใจดังมาจากที่ใดที่หนึ่ง ซึ่งไม่ไกลจากที่คนทั้งคู่ยืนอยู่

กาลเวลามองแดนนี่หน้าตื่น เพราะเสียงกรีดร้องอันดังนั้นตามมาด้วยเสียงร้องให้ปานประหนึ่งจะขาดใจ

"คุณแดนนี่ครับ" ปาริวิ้งหน้าตื่นมาหาเจ้านาย แดนนี่กับกาลเวลาลุกพรุดขึ้นพร้อมกัน

"เกิดอะไรขึ้น" แดนนี่ไม่รอคำตอบ เขาเดินแกมวิ่งไปยังทิศทางที่เป็นต้นเสียง

ปาริวิ้งเดินตามไปติดๆ กาลเวลาลังเลอยู่ครู่หนึ่งก็รีบเดินตามคนทั้งคู่ไป แสงไฟสว่างจากห้องพักห้องหนึ่งลอดออกมาจากประตูห้องที่เปิดทิ้งไว้ ที่หน้าประตูหยางจงยี่นรออยู่ก่อนแล้ว ใบหน้าซีดเผือดขาวไปทั้งหน้า

แดนนี่กับปาริวิ้งไปถึงแล้วหยุดอยู่ที่หน้าประตู ขณะที่กาลเวลาตามมาติดๆ ก่อนจะชะงักก็เฝ้าอยู่เบื้องหลังร่างสูงของคนทั้งสอง ภาพที่เธอเห็นผ่านไหล่หนาไปนั้นทำให้ต้องช็อกตาค้าง กาลเวลายกมือป้องปากเพราะกลัวว่าจะมีเสียงแปลกประหลาดเล็ดลอดออกมา

เลือดแดงฉานไหลทะลักออกมาจากร่างของหญิงสาวซึ่งนอนสิ้นลมหายใจอยู่ที่พื้นห้อง ที่ลำคอมีมีดปักอยู่ ใบหน้าสวยขาวไร้สีเลือดดวงตาเบิกโพลง

"คุณพริมา"

กาลเวลาเรียกชื่อหญิงผู้ตายออกมาอย่างแผ่วเบา เป็นครั้งแรกที่เธอ

รู้สึกวูบคล้ายจะเป็นลมล้มพับลงไป ความจริงเธอควรเปลี่ยนหน้าหน้าภาพ
อันน่าสยดสยองนั้น แต่ทุกส่วนของร่างกายกลับขยับเขยื้อนไม่ได้
แม้แต่เปลือกตา จนกระทั่งมือของใครบางคนดึงร่างเธอเข้าไปกอดแล้ว
กตศิระเธอก็ให้ซุกลงบนหน้าอกกว้างของเขา

"หลับตา อย่ามองมัน"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/5643->